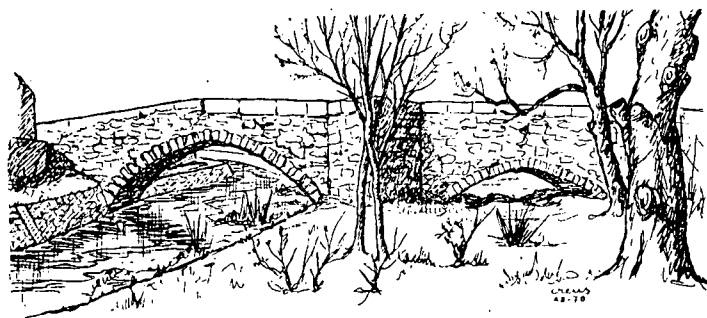
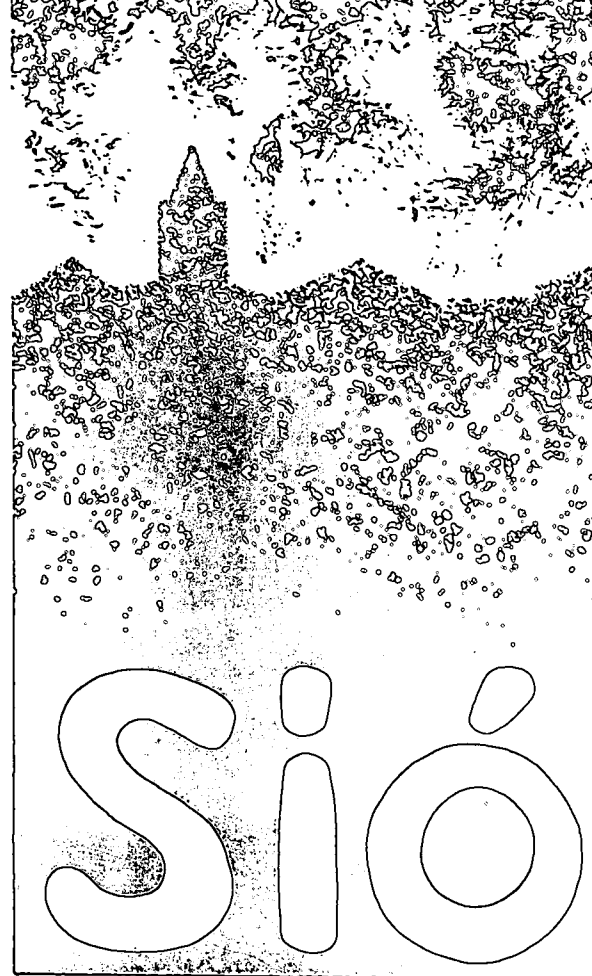
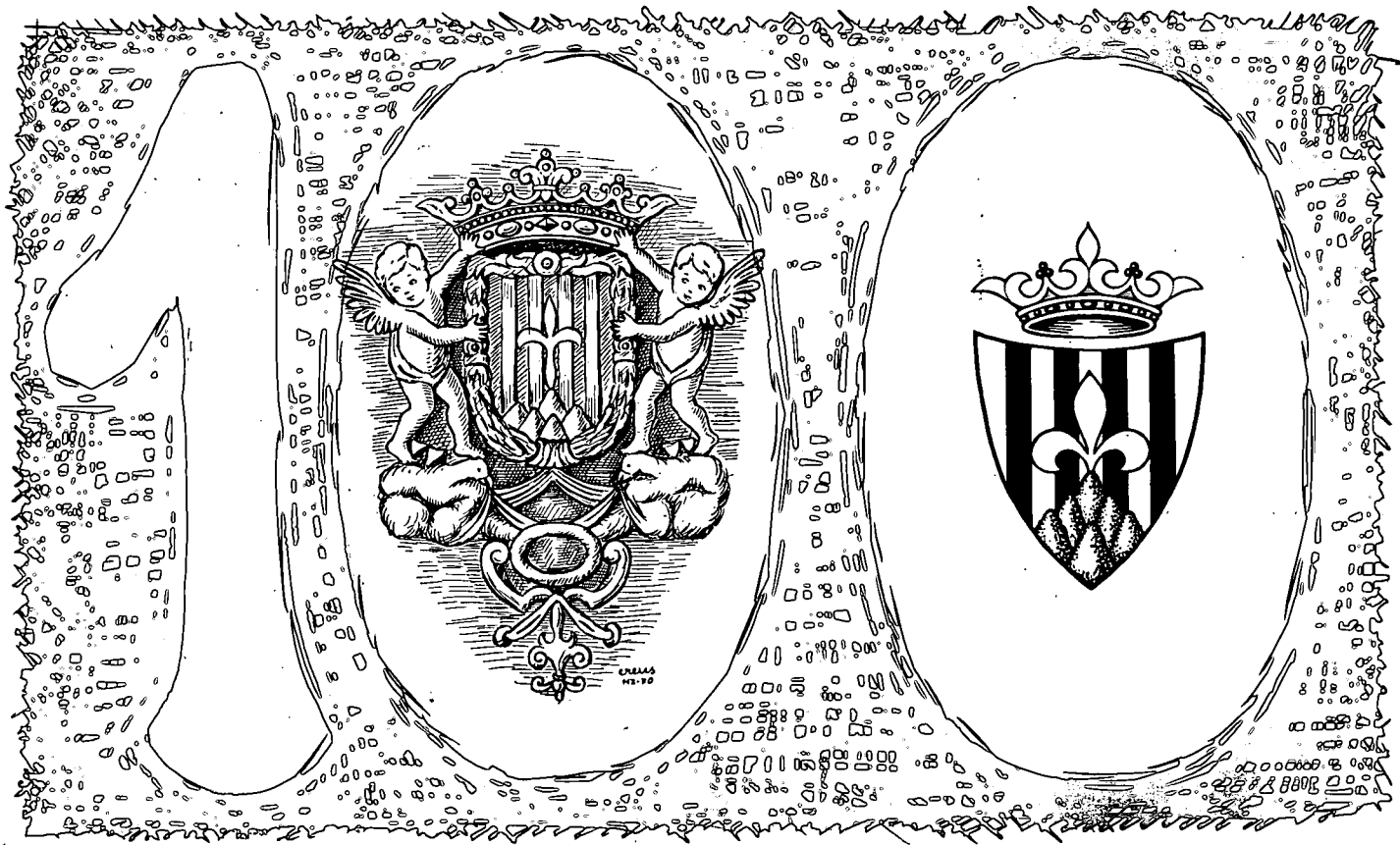

EXTRAORDINARIO

DE

EN EL NUMERO

Año 9

AGRAMUNT, Junio de 1972

Salutación

Inicio mis breves líneas con ocasión de editar nuestro número 100, con la deuda de gratitud y agradecimiento a mi antecesor como Alcalde y Director de SIO, D. Manuel Mazón Ribó. Buen amigo, gran compañero, del cual paró ambos cargos quisiera yo tener tantas y tan buenas cualidades como de él admiro. Gracias Manolo por habernos legado esta publicación, que sin duda y con el tiempo ha ido y Dios quiera que así vaya continuando, dejando constancia de nuestro cotidiano quehacer, dentro de nuestra sencillez histórica.

Gratitud (y sin citar tantos y tantos nombres) para todos los que con su colaboración se ha llegado a esta realidad palpable de nuestro Boletín Informativo. Gracias también a toda la gran familia de suscriptores.

Creo que vale la pena de celebrar la efemérides de un número cien ya que esta cifra representa la voluntad de pervivencia de una idea noble y a la vez el éxito visible de la acumulación de muchos esfuerzos anónimos y desinteresados.

Sirva a la vez esta ocasión para invitar a todos cuantos con su aportación quieran que sea más lucido y espléndido su contenido. Sabed que SIO es para todos y de todos.

Deseo pues que SIO tenga larga y fecunda existencia como vehículo de comunicación y de comunión entre todos los que son, se han sentido o se sientan de alguna manera Agramuntenses.

Alcalde y Director,
JOSE M.ª INGLÉS

CONFERENCIA

El día 17 de los ctes. se celebró en los locales de la Hermandad Sindical una charla-coloquio sobre AGUA-AGRICULTURA - GANADERIA patrocinada por la firma VEGARADA y cuyo disertador Sr. José Ramonet mantuvo un animado coloquio con los asistentes.

Se trató de una forma bastante amplia sobre los problemas que más aquejan al agro español y las soluciones más apremiantes que deberían tomarse.

Se logró con ello un cambio de impresiones entre conferenciante y agricultores que sin causar efectos inmediatos, sirven para ir cimentando las bases de una agricultura y ganadería más rentables.

A. A.

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 76 AGRAMUNT

REFRANYS CIRCUMSTANCIALS:

Si compteu de deu en deu a cent prest arribareu.

Si a cent voleu arribar, per l'U haureu de començar.

Els cent no abasta qui vol ja que hi arriben molt pocs.

Molt millor que els cent lluir es quedar-se pel camí.

Per arribar als cent anys s'han de passar molts afanys.

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10

Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.

Extranjero 70 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Sr. Director de SIO
Agramunt

Muy señor mío: Ya que soy invitado, como antiguo colaborador de la Revista, me complace comunicar las miserias y grandezas de que menciona. La miseria es que no se sabe aún de quién es el terreno donde está empezado el depósito y toma de agua del Canal de Urgel. El pastor recorrió dos o tres veces el trigo con que está sembrada la parcela del depósito. Ahora se le ha dicho de que no vuelva más. La grandeza es que el Excmo. Ayuntamiento ha logrado la manera de realizarlo. Ese Ayuntamiento también contribuye para celebrar la Fiesta Mayor de Mafet, pero SIO no ha hecho nunca ni un solo resumen del programa. SIO se recibe con ocho o más días de retraso. Por ser breve no digo nada más.

Francisco Boncompte Mases
MAFET

CENT, CENT, CENT!

Com es diu en un magnífic article de Lluís Pons, «SIO» aconseguíeu, amb el número 100, un nivell insòlit dins la història del periodisme local. Tots els que, d'una manera o altra, i en el seu moment, hem treballat per i en «SIO» —o sigui tots els que el fem i el llegim— estem molt orgullosos. Però aquest orgull l'hem de traslladar a qui amb més justícia el pot ostentar; ens referim al batlle que fa cent mesos tingué la idea i la portà a terme: el nostre amic i convilatà, senyor Manuel Mazón. Per a ell la nostra millor simpatia y gratitud.

IBM I CAIXA

A les oficines de la Caixa de Pensions s'ha instal·lat un «terminal» de IBM amb el qual els serveis d'aquesta entitat es situen a nivell europeu.

GOSSOS I GATS

Un bàndol de l'alcaldia posa ordre als gossos que van sense amo pel carrer, o indègudament. Però, i els gats? Algú ha dit que a Agramunt hi havia masses gats, i molts d'ells poc domèstics, a fins i tot agressius.

CAL.LEFACCIO PARROQUIAL

Les obres per a la instal·lació de la calefacció al temple parroquial segueixen endavant, però encara que no amb el ritme que es voldria, ja que la pedra i el sauló hi posen molts entrebancs, motiu pel qual es creu que es sobrepassarà àmb molt el pressupost inicial.

MERCADAL FLORIT

Durant aquesta primavera, la nostra Plaça del Mercadal ha estat motiu de satisfacció per a tots amb la florida dels rosers, i la font. Una nota, felicitem-nos-en, de gran civisme, ja que aigua i flors han estat respectades amb tota naturalitat.

OUS

Els grangistes han dit que aquest darrer mes els ous han aconseguit el preu més baix: un ou una pesseta.

MEDALLA AL MERIT

Dins l'intimitat del despatx del senyor alcalde, i acompanyat dels seus familiars i companys de professió, el president del Col·legi de Farmacèutics de Lleida, imposà al nostre amic i col·laborador senyor Joan Viladot i Puig, la medalla al mèrit farmacèutic concedit pel Concell General d'aquesta professió. Enhorabona.

PRIMER DE MAIG

La festa del treball es celebrà amb una missa i amb un vi espanyol a la Sindical. Hi hagué molta gent.

JARDINS

Ens arriben notícies de l'ajardinament de la zona devantera de l'Institut, com de la reserva d'un espai per a «parkings».

AIGUA I COLLITA

El mes de maig, i en general tota la primavera ha estat molt mullada. Les precipitacions han aconseguit nivells insòlits per a aquesta temporada. El lector les trobarà reflectides en el servei que dirigeix en Diosdado Pont. La collita, però, és excellent.

PRIMERES COMUNIONS

Dins d'un estil de sobrietat i de molta devoció, es celebrà, el dia de la Assumpta, la Primera Comunió dels nostres infants en nombre de... 77

PATRO PAGES

Com es detalla en un reportatge apart, la diada de sant Isidre Llauredor es celebrà com de costum. La participació a la desfílada de tractors, no ha estat massa rellevant: 133 màquines, algunes d'elles arranjades bellament.

La mort de Carles II portà un gran tripijoc a les Cancilleries europees car sigueren nombrosos els pretendents a la Corona d'Espanya i cada estat patrocina la seva candidatura. La nuvolada anà cedint en quantitat però no en intensitat, ja que alguns pretendents es despregueren dels seus deliris i finalment foren només dos els que seguiren amb els seus tretze: un Felip, de França, i un Carle, d'Austria. Això portà a la Guerra de Successió. Mentres la batussa podia decidir-se a favor de Felip, Anglaterra lluità a favor de Carles, car no volia prop de casa una potència com hauria estat la sorgida de l'entesa d'Espanya i França; mes així que els esdeveniments portaren a Carles a coronarse emperador d'Alemania, la Pérfida Albíon canvià de geia en el catre de la diplomàcia europea i negocià amb França la defensa de la causa de Felip i l'abandó de la de Carles. El resultat si-gué que el Tractat d'Utrech reconegué a Felip per rei d'Espanya i cedís a Anglaterra aquesta cua de sargantana coneguda amb el nom de Peñón de Gibraltar; cua que encara belluga i qui sap el temps que bellugarà amb tot i els acords de la O.N.U.

Corrien els primers dies de l'any 1902 quan una colla de lletrats, de ninotaires i de gent de gresca crearen el setmanari «Cu-Cut!» —de tan agradosa recordança—, el qual entre ensopegada i ensopegada i algun que altre contratemps, car la Censura li tenia el dit ficat a l'ull, arribà a fer-se centenari, i volgué celebrar-ho a tot gas. Com que els curataires no eren gens llecs en història varen recordar el greuge que Felip V va inferir a Catalunya en disoldre el Concell de Cent Barceloní i vexar-lo fins a l'extrem d'obligar als establiments públics a escriure el número 100 a les portes d'aquells llocs on ara s'hi veuen les inicials W. C. de dues paraules angleses. Com que de botiflers a més de Cervera n'hi havia arreu de Catalunya el número vexatori, durant una colla d'anys, es vegé de tant en tant en alguns dels públics establiments. Els del «Cu-Cut!» en la celebració del seu centenari volgueren tornar ofensa per ofensa i exhortaren la gent a substituir el 100 nefast per «Can Felip», cosa que tingué escassí-sims seguidors.

Quan després d'algunes divagacions SIO féu la primera sortida, recordant la curta vida que havien tingut els seus antecessors locals, no calia esperar-la molt llarga per al nou nat i el pensament de que podés ésser-ho havia de pendre's com un somni. Amb tot el somni ha esdevingut realitat car aquest és el número que clou la centena. I aquesta columna nostra —que no ha fallat mai— vol celebrar-ho. Ho farem tenint en compte les circumstàncies en que vivim, i allunyant-nos de l'exemple del «Cu-Cut!», contrastarem nostra tranquil·litat nacional amb el dolorós espectacle bèlic que el món ens ofereix; per la pacificació del qual fem vots des de la profunditat de nostre cor, i ho preguem a la Verge del Socós.

«SIO»

J. VILADOT-PUIG

Cara i Creu

A l'amic Anselmo Reig
Barcelona

*Jo crec que hi ha Déu
quan veig el mar i les estrelles,
quan veig les flors i els ocells
i tantes i tantes meravelles.*

*En contemplar lluna i sol
i també coses formoses,
al veure infants al bressol
com també clarors i fosques.*

*En veure transcòrrer el dia
que va seguit de la nit,
i en veure tanta harmonia
que ens allunya tot neguit.*

*Tot l'espai de color blau
i rosat quan ve la posta,
no es necessita cap clau
per tancar i obrir la porta.*

*Però... repassant la història
veig camps de concentració,
i si un va fent memòria,
forns crematoris i tot.*

*Es veu amb motiu de la guerra
gent mutilada pel foc,
tot devastat i desferra
que a un encongeix el cor.*

*Hi ha desbordaments de rius
que arrasen plans i pobles,
hi ha desastres a mils
que són escenes molt pobres.*

*Tot això, pot evitar-ho
el gran Déu Omnipotent;
i jo em dic: ¿on puc trobarlo
perquè em faci més creient?*

JOSEP SOLDEVILA

*

Himne als petits cantors

Jugant a Cantar

Lletra i música de FERRAN ROS

*Introducció: Cantors de tot el món,
Déu vos guard.*

*Ara venim al món
i aprenem amb la concòrida
fent vots de germanor
i perseverar amb eufòria.
Nostres cants us oferim
de bon grat i tendra força,
també és petit nostre cor
i gegant l'amor que hi posa.
Vots de virtut i amor
és la nostra prometensa.
Cantaires de tot el món
accepteu nostra presència.
Els petits cantors saluden
a tots els pobles que canten.
Convidem als que ho fan
a que sentin esperança.*

Final: Cantors de tot el món, adéusiau.

Desfer-se, refer-se, aspirant a fer-se

per JOSEP RARRENY

A George Jackson

*Un jovi val més que res.
Qui no es conforma és perquè no vol.
No vull saber res d'ahir.
De demà, tampoc.
Sols d'avui.
La resta són trons.*

*

*Voleu fumar?
Què voleu beure?
A què juguem?*

*

*La teulada sí que la tenen bé.
S'expliquen acudits, i riuen.
No tenen cabòries al cap.*

*

*Tots podem dormir tranquils.
Què se'ns en fa
que sigui en taüts o llits.*

3 de maig de 1972

*

Marinera

*Quan el mar immens admiro
des del Balcó de Salou
mon pobre cor es remou
i ben fortament sospiro*

*en veure que no té flors
que ens alegrin la mirada
ni a l'olfacte té arribada
de cap d'elles les sentors.*

*Sols les aigües que besades
són pel suau airet del mar
conviden a contemplar
crestes de manses onades.*

*Blau i blanc, cap més to al fi:
res al binomi es rebel·la
com no sigui alguna vela
llegada pel mar llati.*

El Cantor del Sió

Salou, Corpus de 1972

UN LLIBRE

Per a col·laborar, encara que sigui modestament, en aquest numero 100 de SIO, m'he decidit pel comentari d'una novel·la, ja que les meves aportacions a SIO s'han limitat a algun que altre comentari sobre teatre i llibres, i si cal donar una altre justificació al meu article direm també que estem celebrant l'any internacional del llibre.

No ens allarguem més i endinsem-nos dintre d'aquesta novel·la de Joan Vila Casas, «Operació Viaducte» (1).

L'autor nasqué a Sabadell l'any 1920, cursà estudis d'art a l'escola Industrial de Sabadell i es dedicà exclusivament a la pintura fins l'any 1949 que sorgí l'escriptor, dient ell mateix que la pintura i la literatura poden complementar-se perfectament. Donem aquestes petites notes biogràfiques perquè les creiem necessàries, ja que en l'obra que comentem, l'acció es centra en el terreny de l'art, al voltant d'un quadre, el famós Viaducte, de Van Gogh.

Aquesta novel·la es desenrotlla a Amsterdam, on el protagonista, assessor tècnic d'un museu, per a honrar al seu pare que morí en la misèria per culpa dels mercaders de pintura, malgrat la possessió d'un quadre pintat per un gran mestre, ajudat per una noia teixeix una trampa per a venjar-se dels «expertises» i dels mercaders de pintura falsa.

A tot aquest entrellat de situacions que tenen com a fons l'organització internacional de compra i venda de pintura falsa, i un snobisme alimentat per grans fortunes, que creen veritables museus particulars sense cap respecte al autèntic art, solsament ens hi pot endinsar un pintor que a la vegada sigui escriptor.

Personatge important es també l'Irka, la noia que l'ajuda a portar a cap l'Operació Viaducte, l'autèntic prototip de la joventut idealista que va contra tot allò d'aquesta societat que sense adonar-se'n va esclavitzant la llibertat que pretén tenir. Ella diu: El fet que lamentem, són els efectes de l'home en possessió de la màquina.

L'enigma i la situació de suspense que es crea al voltant l'Operació Viaducte, és d'una originalitat remarcable.

(1) «Operació Viaducte», Editorial Selecta, Juan Vila Casas.

J. BONET I BOIX

Tintorería Batet

La Tintorería de Agramunt

Pista-Terraza AGRAMUNT

Miércoles, 28 de Junio

A partir 11 noche

GRAN VERBENA DE SAN PEDRO
con la actuación del conjunto orquestal

Soul Fringers, con Tony y Maica

Día 29, Festividad de San Pedro Tarde 7'30

¡¡INAUDITO!! ¡¡INCREIBLE!!
pero es una realidad:

i 3 Grandes Conjuntos 3!

La más sensacional Fiesta de San Pedro

CONJUNTO WEEK-END

música moderna

RUDY VENTURA

sólo su nombre ya es sinónimo de éxito
a todo lo grande

Y presentación del ídolo italiano, con sus
grandes creaciones:

ALBANO

Y SU CONJUNTO

Y como siempre es una programación de
PISTA TERRAZA y KIPPS
en su línea de los grandes éxitos.

KIPPS

Super ambiente

Miércoles, día 28

A partir de las 8

GRAN VERBENA DE SAN PEDRO

Jueves, día 29

A las 6 tarde

OTRA SENSACIONAL Y EXTRAORDINARIA FIESTA KIPPS

¿Nos vemos....?

RESPECTEM LA PARAULA

Generalment hom reconeix un caràcter sagrat a la paraula. Fins i tot entre persones allunyades d'una religió en sentit estricte, existeix una mena de religió de la paraula, com si determinat ús del llenguatge pogués substituir l'escatologia.

Tots recordem, si no de l'experiència pròpia, perquè ho hem llegit o bé ens ho han contat, fets heroics de persones que han sacrificat la llibertat i fins i tot la vida damunt l'altar de la fidelitat a una paraula donada. I és que la paraula donada manifesta la capacitat humana d'autoafirmació, malgrat totes les coaccions materials.

La religió de la paraula és, doncs, un criteri d'autenticitat personal. Per això tota paraula, que escoltem o que llegim, té un valor informatiu tan gran com ho sigui la confiança que ens mereix aquell qui ens l'ha adreça. En aquest sentit, en el fons de tota paraula, malgrat no sigui formulada sota la fe d'un jurament, hi niua una promesa.

Cal tenir cura, doncs, de no profanar un llenguatge en el qual els altres llegeixen la xifra de la nostra vida personal. Cal tenir cura de conservar i de pulir la genuïna autenticitat de la comunicació, per tal com d'aquest fet en provenen importants conseqüències en tots els graus de relació interhumana.

Quan l'home perdi del tot la confiança en l'home, la convivència entre els homes serà impossible. I el món sembla que marxa en aquest sentit en la mesura que l'ètica de la paraula es va desdibuixant. Avui es parla tant, es diuen i s'escriuen tantes coses, que la humanitat sembla que hagi perdut el respecte a les lleis de la paraula. L'home es troba ja continuament envoltat de veus contradictòries que demanen assentiment. Muntanyes de llibres, periòdics i revistes de tota mena, cinema, radio, televisió... ens tenen asset-

jats durant les 24 hores del dia. I amb tot, malauradament massa vegades, ens sentim més atabalats que no pas ben informats.

La paraula, en aquesta societat de consum, s'està comercialitzant, s'està degradant. Els homes ens sentim cada dia decebuts davant d'una munió continua de paraules, promeses enganyoses de felicitat utòpiques. Paraules teledirigides, no tant al anunci sempre profètic, de la veritat, com al servei d'interessos, polítics, religiosos u econòmics, no sempre ben clars. Correm el risc que la paraula es desprestigi tant que arribi un moment en que, de veritat, ja no ens poguem confiar de ningú.

Caldrà, doncs, una higiene que alliberi la paraula de totes aquelles funcions que no li són pròpies. Es tracta de dir la veritat, no importa des de quina trona, però no existeix una afirmació verdadera sense un home que la respalli. Caldrà que rebutjem de confiar, nosaltres, i de fer-hi confiar als altres, en paraules que no siguin, al mateix temps, garanties de nostra íntima personalitat.

Aquesta higiene implica una reciprocitat. Es necessari cedir-li la paraula a l'altre. Tenir cura de no procedir com aquells, que conversen amb ells mateixos sense escoltar mai ningú. Acceptar la paraula de l'altre és fer-li confiança, és prendre-la sempre en el millor dels sentits. Llavor, el respecte de la paraula és respecte a l'altre i, de passada respecte per un mateix.

El mentider es dehonora no solament enfront de l'altre, sinó davant els seus propis ulls, i deshonora, mal que no en tingui consciència, la genuïna autenticitat de la paraula.

LLUÍS FORNONS, Pbre.

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 60 y 206

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 203

De la vida real

Sólo al cabo de los años, cuando la vida me ha puesto a prueba, es cuando comprendo el dolor ajeno, y lo que puede sentir una persona frente a la adversidad.

Si supiéramos lo necesaria que es una palabra de cariño o una frase amable en esos momentos adversos, seríamos más generosos en prodigarlas, pero la mayoría de las veces, absorbidos por nuestros propios problemas, nos inmunizamos ante las penas de los demás y solo reaccionamos cuando nos convertimos en protagonistas.

Sé, porque así lo quiso el destino, lo que es encontrarse sola, lejos de casa, con un enfermo, dominada por la ansiedad, y esperando con angustia, que amanezca más deprisa que otras veces.

Ser un número más en el enjambre de una clínica, y esperar con desesperación que alguien entre y te de unas palabras de aliento.

Mirar una y otra vez el reloj que impasible ante mi angustia, sigue su lento caminar.

Levantar los ojos al cielo y suplicar apremiantemente.

¡Señor..., Señor... date prisa!

Esperar... Esperar... Esperar...

Hasta que por fin la voz recia y fuerte del doctor. Auscultaciones... Análisis...

El enfermo ya esboza una sonrisa, una mano cálida se desliza entre las mías, y yo ya empiezo a sentir un poco de paz, todo ha pasado y sólo queda un amargo recuerdo; ya no me siento tan sola y hasta la clínica parece menos fría, y más acogedora la sonrisa de la enfermera.

El sol brilla con más fuerza, y me he dado cuenta de que ya es primavera.

J. S.

El nostre pa.....

Quan mil nou-cents anys endarrera a quasi dos mil, Jesucrist explicava i ensenyava el Pare Nostre als seus deixebles, va fer una oració clara i diàfana a totes llums, una oració senzilla i neta en la que en poques paraules es quedà inclòs el gran ensenyament, hi quedà l'exemple i un camí obert envers la perfecció; hi quedà el camí de la humilitat, en fer-nos sentir tots fills d'una mateixa rama, en fer-nos sentir a tots sempre inferiors a un Ser Suprem.

Fa molts anys que el Pare Nostre roda pel món; fa molts anys que es resa i no es practica; fa molts anys que, cada dia més, se l'oblida. El contingut (avui) del Pare Nostre, sembla que només és per a allargar la missa, i quasi sembla veritat que és així. Jesucrist al fer-lo va fer quelcom més que d'altres; Ell no era científic, ni químic, car ens mostrava una llum llunyana, i a la vegada tenint-la en les mans i en els cors. Ell va dir: "El nostre pa de cada dia deneu-nos Senyor en el dia d'avui"; abans d'Ell, el Pare Omnipotent digué a Adam expulsant-lo del Paradís: "Et guanyaràs el pa amb la suor del teu front"; avui i ahir, els pares tots volen que els fills per guanyar-se aquest pa no tinguin que aplanar el llom, i si es té d'aplanar, que al menys no sigui un pic i una pala el motiu.

I tornant al Pare Nostre, a aquell tros en concret: "El nostre pa de cada dia deneu-nos, Senyor, en el dia d'avui", a on si podria afegir sense pensar en fer cap heretgia: "Que

prou falta fa arreu del món", o bé: "Deneu-nos-el Senyor llargament perquè ja n'hi ha d'altres que tenen cura de fer restricció." Prou que es té que guanyar el pa amb la suor del front, car també amb la de tot el cos, que el front no és prou ample. D'això ningú n'està absent: aquell que té milions ha de vetllar-los i el que no en té ha de sumar-los i mai no arriba a tenir-ne.

Estem vivint com sempre, només que avui una família amb dos o tres fills (ja no hi posem els pares o padrins) amb un jornal solsament de mil i tantes pessetes a la setmana no ho passa massa bé, o senzillament bé, com seria de desitjar. I és que la nostra vida de treball és com el que succeeix en una plaça de toros; si no hi ha sang (suor), si no s'hi deixa una mica d'un mateix cada dia, el que paga ho veu amb enuig, ho troba aspre. I és que si Algú quan estava esgotat i per no quedar-li aigua al cos va suar sang ja es pretén que, si l'hem seguit en l'exemple, el seguim també en deixar la sang per manca de res més preat.

No es vol veure que de miracles no en podem fer; no es vol veure que un jornalet només crida el malestar, però... qué hi farem... n'hi ha tants de parats que el qui té una argolla ha de aferrar-se fortament encara que l'argolla, més tard o més aviat, la tingui al coll, i donar gràcies si en lloc d'una en pot tenir dues u tres.

B. I. M.

EL MEU POBLE

Com tots els anys, la diada del 23 d'abril passat, vaig recórrer les llibreries de Barcelona. Mentre escollia els llibres que tenia «in mente», de sobte vaig veure un d'aquells títols que frapen: «Ésser català no és gens fàcil».

Tu, amic lector, saps molt bé que realment ésser català no és pas gens fàcil, i si algun cop que altre fas alguna escapada terra endins, acusaràs encara més aquesta dificultat.

Jo vaig néixer a Agramunt molt abans de la nostra guerra civil. Les circumstàncies feren que als onze anys els pares em portessin a Barcelona i des d'aleshores hi resideixo fent, amb més o menys freqüència, les meves escapades a Agramunt.

¿Has pensat, bon amic, que ésser emigrat, encara que sigui dins la teva terra, tampoc és pas del tot fàcil?

No fa pas molts dies vaig trobar pel carrer un bon amic, també fill d'Agramunt. Això és sempre motiu d'alegria. Varem parlar una bona estona i, tot d'una, em diu:

—Tu hi vas sovint a Agramunt, veritat?

En veure la meva contesta afirmativa, continuà:

—I no t'hi avorreixes?

Aquí vaig acabar el diàleg. Vaig creure que el que li podia dir no ho entendria pas.

Doncs sí, estimat amic, m'agrada anar sovint a Agramunt. I m'agrada perquè vulguis o no vulguis és el meu poble. Perquè en ell vaig fer els primers descobriments de la vida. Perquè allí va transcórrer la meva infància. Perquè quan vaig pels carrers i els afores, els records salten de l'un a l'altre. Perquè quan veig aquells bons amics d'infància (el Josep de Cal Vila, el Falipet, el Cric, ...) la fantasia vola i vola, i penso en les truques, en els cèrcols, en «media entera». Perquè l'aire d'Agramunt es més bo que cap altre. Perquè el sol brilla d'una altra manera. Perquè Agramunt és casa meva, puix és la terra que m'ha vist néixer.

Per totes aquestes raons i moltes altres comprendràs, bon amic, que els fills d'Agramunt que residim fora vila i que de veritat estimem el nostre poble, esperem amb il·lusió tot allò que ve d'Agramunt: qualsevol notícia, el programa de la Festa Major, la revista SIO, ... I si la revista SIO és el nexa d'unió entre tots el agramuntins, cal felicitar de tot cor a totes aquelles persones que han fet i fan possible la seva continuïtat. A tots la enhorabona i fins el proper centenari.

Jordi VILADOT

Xispes sobre Coral i Sió

Amics: Avui no vull pas parlar exclusivament de la Coral, com he fet fins ara, ja que aquest mes de juny us oferirem un gran esdeveniment: El VIIe APLEC DE CORALS DE LES TERRES LLEIDATANES, però als moments d'escriure aquest article encara no ha estat realitzat, per tant no podem parlar de com ha anat. Ara bé, si vull dir-vos que la CORAL D'AVUI ha posat el seu esforç i el seu treball en aquest Aplec. Penseu que és molta la seva responsabilitat. Que el seu treball és intens i la seva il·lusió gran. Per tant, sigueu agraïts i doneu a la Coral tot el caliu i tot allò que ella es mereix. No li regateixeu els vostres aplaudiments i l'estimació del vostre cor.

Bé, com he dit abans, parlaré una miqueta sobre el nostre periòdic «SIO», ja que hem arribat al número 100 i això ens representa el treball constant d'unes persones i d'un poble.

En la nostra Vila, hem aconseguit tenir una brillant Coral i un lluit periòdic gràcies a l'empenta d'unes persones que estimen el poble, que treballen i que volen el millor per la Vila allà on viuen. Al llarg dels anys, ells han donat la seva col·laboració perquè fos una obra continuada i estimada. Amb això, no es tracta pas, amics, ni molt menys de fer un panegíric sobre les persones, què han tingut, a través dels anys, la responsabilitat en aquestes —diguem-ne empreses culturals— doncs aquesta no es pas la meua intenció, sinó de voler fer ressaltar que gràcies al treball, l'esforç, i la constància i sobretot a l'estimació de tot allò que té quelcom nostre, es consegueix conservar aquestes empreses.

Ara bé, com tot empresa social cal saber renovar-le i posar-la al dia. Per tant, cal també que tots sapiguem donar-li la nostra col·laboració, la nostra opinió i no deixar que sempre ho facin els mateixos. No, amics, no, és entre tots que ho tem de fer tot i no és pas massa difícil expressar els nostres pensaments en un paper. Per això cal simplement la paraula: VULL FER-HO.

No ens aconformem en que els maldecaps i els treballs els tinguin els altres. No. Cal ficar-hi el nostre esforç i llavors serà una cosa més nostra. Per tant, més estimada, més valorada, ja que porta quelcom personal i ens sembla millor. No ens contentem en criticar, en fer quatre crits i em pau. Ja sabeu que és més fàcil criticar que edificar, però nosaltres hem d'edificar, doncs mans a l'obra.

¿Segur que al llegir aquest paràgraf direu: La Núria ha canviat una mica de tema, com és? Simplement —us responc— he fet el que us he dit abans: Expressar els meus pensaments, que avui han estat aquests.

I amb el vostre permís, acabo. Faig un xic de vacances abans de l'Aplec, doncs cal estar ben preparat per poder col·laborar allà a on es faci falta.

NURIA

ROS ROCA S.A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

Agramant y la Virgen

El viajero que llega por vez primera a Agramunt no tarda en plantarse frente a la portada de su famosa Iglesia Parroquial admirando las afiligrnadas arquivoltas y los rameados capiteles que han dado la vuelta al mundo testimoniando la justa gloria que alcanzó la escuela ilerdense de finales del Románico.

Pero a poco que siga curioseando la hermosa obra que tiene ante su vista, le llamará su atención sin duda la prestancia escultórica de un Grupo presidido por la dulce imagen de la Virgen y su Divino Hijo. Y si se documenta un poco más, sabrá que las figuras laterales corresponden a la Adoración de los Reyes Magos y a la Anunciación; y que las letras góticas que aparecen en la peana de la Virgen, pregonan con el elegante laconismo de las piedras más que centenarias, que el gremio de tejedores donó estas imágenes en el año 1283.

Es posible que nuestro viajero se sienta un poco filósofo y trate de indagar el porqué de este detalle artístico al justo centro de una portada inolvidable. Y estoy seguro de que cualquier vecino de la riente villa del Sió, sabrá decirle que Agramunt está bajo la advocación de la celestial patrona que en una de las innumerables denominaciones con que el fervor popular ha constelado el orbe católico, ha cristalizado aquí en la voz acogedora y suave como es la de Nuestra Señora del Socós. Nuestro imaginario viajero seguirá informándose de que la Virgen tuvo en su honor, además, un pequeño templo, levantado por la fe de los antepasados que hoy día sombrea con aires de melancólica tristeza las orillas del río que da nombre a la comarca. El visitante contemplará las ruinas de la ermita mariana y, puestos a imaginar todavía más, le creeremos devoto de la Reina de la Paz ya que nuestro hombre ha captado con auténtico deleite la belleza inigualable con que los poetas de todos los tiempos, desde Berceo a Claudel, han aureolado con una corona de inextinguible grandeza a la Madre del Cielo.

Contemplando la silueta decaída de la abandonada ermita dirá para sus adentros: ¿Es que los agramunteses de hoy han perdido la fe en la Virgen? ¿Acaso los descendientes de los devotos tejedores del siglo XIII son incapaces de devolver a su prístino esplendor el templo de Nuestra Señora del Socós remozado con los toques que el Arte Moderno ha creado para tributar un homenaje al ideal siempre antiguo y siempre nuevo del culto a María, la Madre de Dios? Obtendrá más datos para su personal curiosidad sobre un tema que a él le apasiona, llegando a conocer que la cuestión se ha debatido y que la lógica, que algunos creen aplastante, de la democracia, infiltrada en el terreno religioso, ha decidido imponer el silencio a unas piedras condenadas a desaparecer sin remisión. Pensará nuestro viandante que la cantidad es muchas veces contraria a la calidad; que las cosas de Dios, poco tienen que ver con votaciones humanas; y que la Virgen desde el Cielo, Madre de Misericordia, sabrá dibujar una sonrisa de perdón hacia unas almas que, metidas de lleno en la vorágine desorientadora de unas situaciones difíciles de materialismo y post-concilio, han seguido con demasiada docilidad lo que se ha venido en llamar los signos de los tiempos. Y, musitando una plegaria en loor de la Madre del Buen Consejo, aguardará pacientemente a que otra generación, emancipada de sutilidades sufragistas y henchida de amor a la Virgen, le dedique con acentos de renovada fidelidad este poema que las piedras sentenciadas a muerte esperan rendir en honor de la Estrella que las ilumina por la mañana. Y, no pudiendo por sí sólo hacer más, escribirá sus ideas para que vean la luz, impregnadas por un halo de serena nostalgia, en el número cien de la querida Revista «SIO».

JUAN-BAUTISTA BOSCH POTENSA

Fraga

Mayo de 1972

CHOCOLATES JOLONCH

Desde la Hermandad

Han sido algunas las veces que, por mi cargo de Secretario de la Hermandad de L. y G., se me han brindado las páginas de «Sió» para poder informar de todo lo concerniente a los asuntos de dicha Entidad, para un más amplio conocimiento de los interesados, y si no he prestado mi colaboración más asiduamente, ha sido por exceso de quehaceres, cosa habitual en la mayor parte de nosotros y cuyo ritmo nos imprime la vida actual.

Ahora bien, en esta ocasión en que se celebra una efemérides de nuestra Revista, y pese a que mi dedicación a la literatura es escasa, no quiero ni puedo desperdiciar esta oportunidad para unirme a todos los que aportarán su grano de arena con el fin de que el presente número de «Sió» sea un fiel reflejo de la inquietud de todos los agramunteses, compendio de bien hacer de un pueblo acogedor y que trabaja para mantenerlo siempre en vanguardia.

No soy agramuntés de nacimiento, pero debido al tiempo que llevo aquí y por las demás circunstancias personales, me siento plenamente identificado con todo lo nuestro. Vivo y participo de todos los problemas y alegrías de nuestra Villa, y a pesar de algunos desfallecimientos, comprensibles y humanos, vislumbro un futuro venturoso. Estoy convencido de que, a pesar de los errores, todos tenemos la meta de engrandecer y aumentar las facetas buenas de un pueblo, pues ello redundará en bienestar nuestro y complacencia de todo este «ejército» de agramunteses que no residen con nosotros, pero que están pendientes de nuestro vivir cotidiano, la mayor parte a través del contenido de esta Revista.

Por lo tanto, reitero mi más cordial felicitación a los que iniciaron la publicación de esta Revista, también a sus continuadores a través del tiempo transcurrido y actual y como no, haciendo votos para que, contra mareas y vicisitudes, no se desmorone este empeño de reflejar mediante este magnífico portavoz de Sió las inquietudes de toda índole que adornan a esta Villa.

J. A. Alcalá

Un bon matí del mes de maig, em porten al meu lloc de treball una carta convidant-me a fer un petit article pel nostre estimat periòdic SIO, amb motiu del número 100 que sortirà al mes de juny. Doncs jo al tenir un moment lliure, em poso a complir l'encàrrec, un deure que tinc com a col·laborador de tal periòdic i al mateix temps com agramuntí.

Una vegada em va dir un senyor que els periòdics només sortien perquè el poble, o sigui la gent, no sapiguéssim la veritat del que passa; cosa que sempre he dit que això no és cert. Doncs jo us he de dir que tot el que porten els periòdics és purament veritat, perquè jo fa anys que escric en dos periòdics, i mai no podrà dir ningú que hi hagi una mentida i com jo tothom igual. Perquè l'escriure una cosa que no sigui, pot ocasionar algun disgust i de disgustos ningú en vol cap. Faig referent això perquè, com vosaltres mateixos haureu comprovat alguna vegada, ha estat a través d'un periòdic com us heu assabentat de com un conegut, un amic o fins i tot un familiar, ha tingut el que avui està a l'ordre del dia: un accident, o tal vegada l'encert en una quiniela. Però tot de resultes d'haver llegit el periòdic.

Dic això perquè ací el que fa falta és que els joves d'avui es dediquin més a escriure, fins i tot que fossin col·laboradors d'un periòdic, de SIO o d'altres que hi ha a la nostra regió. Perquè si provessin d'escriure, veurien el feliços que són al tenir la ploma a la mà, perquè és l'arma més bona que poden tenir per defensar-se a tot arreu d'allà on vagin. Perquè mireu, de llegir

Que «SIO» hagi publicat el número 100 és un autèntic rècord, i amb major motiu a Agramunt, on és fama que no hi ha res que tingui durada. La nostra Vila té una llarga tradició periodística; exceptuant la post-guerra, totes les dècades del present segle han vist la naixença d'una publicació periòdica local. I segurament també la defunció. En el número 2 de «SIO», el senyor Joan Viladot les enumerava per aquest ordre: «El Eco del Sió», «Ressorgiment», «La Comarca», «Justícia i Llibertat» i «18 de Juliol». En realitat el títol d'aquesta darrera era solament «JULIOL», sense el 18; però l'error és fàcilment comprensible, si tenim present que aquell bon senyor citava de memòria.

He fet excepció dels anys quarantes; però no tinc tota la raó. L'any 1945, al tercer trimestre, la «Cooperativa Agrícola de Agramunt y su Comarca» feia sortir un Butlletí trimestral per informació i utilitat dels seus socis. Entre altres coses, s'hi anunciava la celebració a la nostra Vila, el dia 10 de setembre —dilluns de la Festa Major—, de la Assamblea Provincial de Cooperatives, presidida pel Delegat Nacional de Sindicats, camarada Fermín Sanz Orrio. Si no em falla la memòria, l'esmentada Assamblea no arribà a celebrar-se i tampoc el Butlletí tingué segona edició. Llàstima!

Deixant de banda el Butlletí de la Cooperativa, el qual no tingué continuïtat, l'immediat antecessor de «SIO» és «JULIOL», a l'any 1936. Una col·lecció completa de «JULIOL», probablement, no existeix. Seria ben interessant de cara a la història local; però a la nostra Vila, entre les bombes i el saqueig van desaparèixer moltes coses. I no solament periòdics. De més a més, a l'època de la seva publicació, ni l'exaltada eufòria dels uns, ni els neguits i les preocupacions dels altres, afavorien massa les aficions col·leccionistes dels agramuntins. De tota manera, alguns exemplars es conservaren i l'haver tingut ocasió d'examinar-los, em permet avui fer-ne cinc cèntims als lectors de «SIO».

* * *

JULIOL era un setmanari i el número 5 porta la data 22 d'agost de 1936. Un senzill càlcul ens permet afirmar que el primer número va sortir el dissabte 25 de juliol. Si tenem en compte que el Comitè d'Agramunt, va començar a donar senyals de vida el dimarts, dia 21, haurem de reconèixer que una de les primeres activitats d'aquell organisme revolucionari, fou la publicació d'un periòdic local. Perquè «JULIOL» figurava com a òrgan del Comitè del Front Popular Local, i domiciliava la Redacció i Administració a la Caserna de les Milícies Antifeixistes. Quan més endavant foren dissolts els Comitès i des de les altures s'intentà posar una mica d'ordre a l'esgarrifosa disbaixa dels mesos primers, «JULIOL» quedà com a òrgan del Front Popular, i la Redacció i Administració es traslladaren a la Secretaria del Consell Municipal. Fou un canvi purament formulari.

Sortia cada dissabte i al llarg d'aquell any hi hagueren algunes interrupcions. No tinc constància de cap més edició després del número 24, datat el 6 de febrer de 1937. El més probable és que fou aleshores quan va desaparèixer definitivament.

* * *

Del mateix format que «SIO», a partir del número 5, «JULIOL» constava de quatre fulls. Com a norma general, les quatre planes interiors les dedicava a text i posaven anuncis als dos fulls de mà de fora. Eren fixos cada setmana l'anunci del Sindicat Agrícola i les programacions cinematogràfiques de «La Barretina» i de la «Casa del Poble».

La composició resultava bastant monòtona: dues columnes per plana i poques variacions en el tipus de lletra. De fotografies, ni pensar-hi. Solament donaven alicient als ulls, algun gravat publicitari i, en certs números, un fons de color a l'encapçalament. Cal tenir present, però, que s'editava a l'impremta local, amb escasses possibilitats tècniques. Una nota de redacció al número 5, indicava que s'havia aconseguit un tiratge de sis-cents exemplars. Cada exemplar valia quinze cèntims.

* * *

Escrit totalment en català, el contingut de «JULIOL» el pot imaginar el lector, donades les circumstàncies excepcionals en que va veure la llum. De tota manera era patent el «contraste de pareceres». Ben cet que un ampli sector de l'opinió pública agramuntina quedava exclòs i condemnat al silenci; però aquella vaguetat anomenada antifeixisme, era un camp amplíssim on hi creixien

de Sió

tota mena de plantes, un veritable mosaic de tendències i programes polític-socials. I tothom hi deia la seva. Des d'aquell agramuntí, preocupat per la cultura, que en una carta oberta a l'Ajuntament suggeria donar el nom de «19 de Juliol» a les Escoles, fins als elements del P.O.U.M. que demanaven la immediata socialització dels serveis mèdics i farmacèutics, els quals tants anys fa, xupen d'una manera miserable i vil, la sang del pobre poble treballador. Així també, la dels forns i grans propietats i la dels comerços i indústries, en el que sia tot seguit factible.

Cada temporada té ies seves obsessions i aleshores era moda parlar de la emancipació de la classe obrera, de la barbàrie feixista i altres amenitats per l'estiit; de la llibertat, de Catalunya, de la República... El nom d'Espanya ja no sortia tant i resulta curiós constatar que els més extremistes, en referir-se a la Península, usaven molt del mot Ibèria.

* * *

La línia editorial de «JULIOL» era moderada i tot fa suposar que portaven el control els elements que s'acollien a «La Barretina». Barrejades amb elucubracions de «sang i fetge», no hi mancaven veus sensates, que tocaven de peus a terra; i un anònim col·laborador va publicar-hi algunes poesies. Però tot era sortia tant i resulta curiós constatar que els més extremistes, en referir-se a la Península, usaven molt del mot Ibèria.

A «JULIOL» hi havia més articles que simple informació. Aquest fenomen és normal en periòdics fets per aficionats. D'ordinari, l'individu que escriu per gust, té més tendència a l'exposició d'idees, a l'exhortació o al panegíric, que no pas a explicar coses i fets, la narració objectiva dels quals, tal vegada, interessarien més al lector que aquelles personals opinions sobre un assumpte determinat.

* * *

Va donar abundant material als editors del periòdic, la llista de donatius a benefici dels Hospitals: una d'aquestes col·lectes «voluntàries» que mobilitzen a tota la població. Si tinguèssim la llista sencera, tindriem, sense cap mena de dubte, el nom de totes les famílies que aleshores vivien a Agramunt. Apart els donatius en metàl·lic, hi predominaven les gallines, els conills, les dotzenes d'ous; els pots de llet i de préssec, xocolata i altres productes alimenticis. Un detall insòlit: un conill figura cedit per les «Monges de la Veïlla».

* * *

Dels números de JULIOL que es conserven, espigolaré tres notícies. La primera fa referència a un gran festival a benefici dels Hospitals i Combatents, celebrat el 6 de desembre de 1936. Es programaren sardanes a la plaça de la República, partit de futbol, cinema i ball de tarda als dos locals, i a la nit, una representació teatral a la «Casa del Poble», a càrrec del grup d'aficionats. Els beneficis obtinguts foren els següents: Cinema i Ball a «La Barretina»: 334 pessetes; Ball de tarda a la «Casa del Poble»: 53 pessetes; teatre de la nit: 162 pessetes. Total: 549 pessetes. Observi el lector que gairebé les dues terceres parts de la recaudació sortiren de «La Barretina».

El dia de Nadal de 1936 havien arribat 85 refugiats procedents de Còrdova i de Madrid, i a la sessió de l'Ajuntament del dia 2 de gener tot eren preocupacions per la qüestió econòmica. Les despeses municipals per Milicians, Refugiats i Atur forçós, s'apropaven a les dues mil pessetes diàries.

A l'agost del 1936, i de cara al proper curs escolar, l'Ajuntament confeccionà un cens dels infants de la Vila menors de 14 anys. Passaven de quatre-cents.

* * *

Ignoro si cap altre Comitè Revolucionari de la nostra terra, va tenir l'ocurrència de publicar un periòdic local. Aquells temps, senyorejats per la violència, no eren massa propicis a semblants activitats; però a la nostra Vila van fer-ho i això és una dada positiva.

Som molts —jo el primer— els que no compartim la ideologia dels homes que editaven «JULIOL»; però malgrat les profundes diferències que ens separen, tenim quelcom de comú: També aquells homes eren agramuntins i també confiaven en la cultura com a mitjà eficaç de millorament social. Si més no per aquests motius, ells i la seva labor periodística, es mereixen un respecte i un record. Per la meua part, no tinc ganes de regatejar-los-hi.

LLUIS PONS SERRA

CHOCOLATES JOLONCH

tothom llegeix passant pel carrer, què ròtuls en alguna façana, què programes siguin del que siguin; però no tot s'acaba en llegir, perquè si tothom llegís i ningú escrivís, vindria un dia que no podríem llegir res, perquè ningú escriuria.

Doncs jo sempre admiraré als promotors, o sigui a aquells senyors que van tenir l'idea de fer un periòdic a la nostra vila, el SIO; com també admiro a tots els col·laboradors que no han defallit en cap moment, perquè tal periòdic no anés a menys, sinó al contrari, sempre amb l'esforç de tots que vagi a més.

Nosaltres, tots els que vivim a Agramunt, no hi donem la importància que té el nostre periòdic, només en parlem i prou. Però vosaltres mateixos el dia que marxeu del poble, aneu allà on sigui i us trobeu amb algú d'Agramunt, el primer que us dirà és tot el que porta el SIO, i per mediació d'ell sap el que passa al nostre poble. Aquests agramuntins que no viuen ací, sí que l'hi donen tota la importància que té el nostre periòdic.

Doncs jo demano a veure si de ara en endavant, l'hi donem tots la mateixa importància. I que per molts anys vosaltres pogueu llegir SIO i, com és molt natural, també nosaltres hi poguem escriure. Ho demana el vostre amic.

Amadeu AMIGO PLA

Breu divagació sobre el Parc Municipal

Josep Brufau Mullerat «El Passeig»

Encara que en una població siguin moltes les coses teòricament comunals —de tots i per tots—, els parcs acostumen a ésser les que, generalment, les persones prenem com a més reals. Potser, perquè del seu gaudiment no se'n deriva cap conseqüència econòmica per ningú i són llocs de recreu, esbargiment i contacte amb la Naturalesa per a tothom.

A la nostra vila, "el passeig", fa poc temps batejat com a "Parc Municipal Josep Brufau Mullerat", s'extén al sud, vora del riu Sió, allargassat, des del pont de la carretera de Puigvert fins al de la carretera de Tàrrega a Ponts. La seva dimensió total té, poc o menys, un quilòmetre. A més, hi ha un ramal d'accés des de l'esmentada carretera de Puigvert que arriba fins a l'avinguda principal, de dos o trescents metres (per cert que s'ha de lloar l'actitud dels germans Ribera per haver plantat pel seu compte, i amb el permís corresponent, dotze moreres de jardí en el primer tram. Es llàstima que, a l'altre costat, no s'hagi fet el mateix).

L'esplendor culminant del parc comença una mica més avall del pont de la carretera de Puigvert i arriba fins al pont romànic per on hi passa el trencant d'entrada a Agramunt des de la carretera de Tàrrega a la plaça del Pou, al mateix temps, via d'accés a la zona d'eixamplament de la vila. Des d'aquest darrer pont, on el parc perd la seva uniformitat partint-se, segueix cap al de la carretera de Tàrrega i és el troç que presenta més deixadesa.

La majoria dels arbres que hi ha són corpulents pollanques blanches d'elevat i obert ramatge; s'hi barrejen els plàtans borts, algunes escàcies i pollanques negres. Mereix un fort aplaudiment l'iniciativa de l'Ajuntament d'haver-se cui-

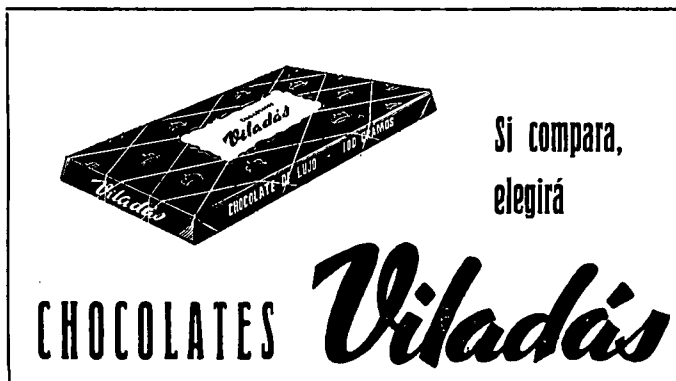
dat de repoblar el passeig amb uns doscents arbres més entre moreres, desmaís i pollanques, així com destinar una vasta superfície a la part central plantada de gespa.

Creiem que són bones la cura i atencions que es dispensen a aquest patrimoni de tothom. Es un potencial que tenim. També seria interessant fomentar l'amor a les plantes i els arbres a partir d'edats escolars. Us imagineu que la quantitat de mainada que hi ha a la nostra vila, plantés un arbre cada un cada any en la festa de l'arbre? Per ara, i ens dol dir-ho, els nens són els principals enemics dels nous arbres del parc; les causes d'això són complexes i, analitzades, ens afectarien a tots...

L'arbre, la seva naturalesa serena i lliure, desprén com un hàlit màgic que contribueix a despertar la sensibilitat de la persona. Sensibilitzar una persona es ajudar-la a obrir-se en si mateixa, envers els altres i tot el que l'envolta. No sé, però és curiós observar com la majoria de països mundials més desenvolupats humana, material i econòmicament, estan situats en geografies cobertes per dilatades extensions d'arbres i vegetació, fins i tot, les que s'obren a una expansió plena —el cas d'Israel— procedeixen a sistemàtiques repoblacions, tant de fruiters com d'altres varietats. Pervindrà això de reconèixer el lligam establert entre la vida de l'home i la resta de vida que l'envolta en el món?

Quan fa pocs dies passejant pel parc vàrem veure en l'avinguda central, prop del pont romànic, un munt d'escombraries, ens va venir al pensament que, el desaprensiu que les hi havia llençat, de passada, s'havia embrutat en certa manera sobre tots els habitants de la nostra vila.

Joan GRANADOS I RIERA

Si compara,
elegirà

CHOCOLATES **Viladós**

MAQUINARIA AGRICOLA
JOSE MARTORELL
AGRAMUNT

Per això els paguen

Es tracta d'un bon amic meu, persona encisadora, amb un estil de fer deliciós: té el costum de saludar efusivament amb qualsevol excusa; de donar sincerament les gràcies per tot.

Per exemple, ell té cotxe, i quan ha d'acudir a la gasolinera, mai es descuida del «si us plau»: «vint litres, si té la bondat», «trenta litres, si em fa el favor»..., ni d'agrair el servei rebut.

Quan, de vegades, troba per la carretera algun grup de treballadors que l'arreglen, sempre els saluda tot passant, i els hi dedica un somriure d'amistat (sé que una vegada els hi va donar una capsa de fàries que portava al cotxe «per casualitat»).

Si va a l'estanc a cercar tabac (és un fumadoràs impenitent), si entra en algun bar, si va al cine... mai demana si no és «per favor»; i, un cop servit, es mostra invariablement agraït, amable, i té per al qui l'ha atés, un gentil «gràcies, senyor», «moltes gràcies, senyora»...

Temps ha, un germà seu que feia un viatge amb ell (precisament, el dia de les fàries), li demanà raó d'aquell comportament:

—«Si hom et fa un favor de grat, comprenc que tractis de correspondre, però... a aquests obrers els paguen pel que estan fent.»

—«Es cert que els hi paguen, feu ell; però això, per a mi, no canvia el fet que aquests homes em faciliten les coses amb el seu esforç, no pas gens còmode, per cert. El mateix et diré, per exemple, d'un cambrer: ell fa possible que jo passi una estona bona al bar la tarda del diumenge, a canvi de què ell renunciï al seu esbargiment. O de la senyoreta que em facilita l'entrada al cinema, mentre

ella roman allí a la finestra, sense pel·lícula, a fi d'atendre els qui vagin acudint.

Són persones que es renuncien per a servir-me.

Potsert sí que els paguen; potsert els paguen, fins i tot, molt bé; no t'ho discutiré pas; però, a mi només m'arriba el bé que em fan. I el que m'emociona, més d'una vegada, és pensar que el bé que jo rebo és el fruit directe de llur renúncia. El que jo agraeixo no és sols la materialitat d'un carreter en condicions òptimes, d'un cafetonet calent i ben ensucrat (sóc bona cosa gormantot), un objete bonic que me n'enduc de la botiga; el que em comprén és el caliu humà que ho embolcalla; totes aquestes coses *no són només* que un producte d'una tècnica: són el quefer humà, càlid; *d'una persona* que, en qualitat de tal, amb tota la seva densa càrrega de dignitat (jo entenc que la dignitat pervé de la persona en sí mateixa, en quant que tronca directament amb Déu), es lliura al meu servei. El que jo estimo és *l'home que serveix*, l'home que em dona quelcom d'ell mateix en fer-me un servei.

Per això saludo; per això m'agrada somriure; per això dono sincerament les gràcies.

A més a més, cada dia que passa em sento menys superior a ningú, menys amb dret a exigir res de ningú, mes a nivell de tothom. Al cap i a la fi, *tots piegats* no som altra cosa (s'accepti o no aquesta «paritat») que una família, la gran família de Déu, formada per Ell i pels germans (tots nosaltres), tots igualment aimats pel Pare comú. I... no creus ben natural que els germans se saludin al trobar-se, o es donin les gràcies quan es fan algun servei els uns als altres?

Aquesta és la meva raó.»

BERENGUER DEL PUIG

VIAJES MARSANS - Barcelona

Título 1 del Grupo A

DESDE 1910 AL SERVICIO DEL TURISMO

BILLETES DE FERROCARRIL, AEREOŚ Y MARITIMOS PARA TODO EL MUNDO.
VIAJES INDIVIDUALES COMBINADOS CON HOTEL, TRANSPORTE Y EXCURSIONES.
ESPECIALIDAD EN VIAJES DE NOVIOS PARA TODOS LOS PRESUPUESTOS.

NUESTRO PROGRAMA «VACACIONES»

Mallorca, Ibiza, Menorca y Canarias

NUESTRO PROGRAMA «TIEMPO LIBRE»

con estancias en todo tipo de hoteles en la Costa Brava, Benidorm,
Salou, Alicante y Costa del Sol.

EXCURSIONES EN AUTOCAR CON MAS DE CIEN SALIDAS GARANTIZADAS.
ORGANIZACION DE VIAJES EN AUTOCAR A PRECIOS REDUCIDOS
PARA EMPRESAS, COLEGIOS, SOCIEDADES RECREATIVAS, etc.

LA SOLUCION DEFINITIVA AL PROBLEMA DE VIAJAR LA ENCONTRARA EN MARSANS

Solicite información y folletos:

RAMON FARRÉ SOLE Avda. J. Mestres, 45 - Tel. 158 **AGRAMUNT**

Un conte de Guillem Viladot

En Joanet Canyís estava avesat a fer les vacances per l'estranger. I deia als seus amics:

—Jo, mentre pugui, no m'hi trobaran pas per la península.

Cada vegada que en Joanet pronunciava el mot estranger, semblava que el digués amb majúscula. Les darreres vacances les passà a França i foren força divertides.

La cosa més divertida li succeí quan ell i la seva dona estaven més entusiasmats corrent França amut, concretament s'apropaven a l'encreuament de la carretera 121 i el ferrocarril.

En Joanet conduïa molt tranquil el seu siscents quan pels senyals de la carretera s'adonà que s'apropava a una corba l, tot seguit, a un pas a nivell. Instintivament alentí i passà el revolt. Però tingué una sorpresa extraordinària quan en arribar al pas a nivell va veure que davant de la barrera hi havia aturada la caravana d'un circ, o almenys part de la comitiva. En Joanet no recordà mai en detall com van anar les coses, però el fet és que va haver de parar l'auto al mateix darrera d'un elefant de la comitiva del circ. Quan la dona d'en Joanet Canyís el veié tan a prop i tan gros, aconsellà al seu marit:

—I si reculéssim una mica, Joanet?

La bèstia era un exemplar monumental. Des del siscents, aquest animal feia un efecte corprendedor, aterrador. En Joanet, va mesurar mentalment els tres o quatre metres que el separaven del paquiderm. Féu com aquell que està acostumat a aquesta mena d'encontres:

—No et preocupis Raimundis. Aquests animals són molt pacífics.

Però vet aquí que, tot d'una, com era d'esperar, passà el tren, i com tots els trens xiulà en passar pel pas a nivell. Sigui pels xiulets o per la manera de bronzir, el fet és que l'elefant començà a recular. En adonar-se'n, la Raimundis cridà:

—Reina santíssima dels Set Dolors! Sant Antoni Abat! Verge dels Desemperats!

N'hi havia per això i molt més. Aquella situació era molt delicada, i davant l'allau de carn arrugada que se'ls venia al damunt, totes les jaculatòries eren poques. A en Joanet, en lloc de cridar, se li va ocórrer provar de saltar fora i arrencar a córrer. Però no hi va ser pas a temps. Tot va ser recular l'animal com tenir-lo assegut damunt el capó del cotxe. La bèstia, potser va trobar dura la cosa o perquè tenia consciència del seu pes, no abusà de la situació, o sigui que el siscents d'en Joanet Canyís en lloc de quedar laminat només quedà esclafat. L'elefant s'aixecà de seguida, i, un cop fora la barrera, la caravana reprenqué la marxa.

Dins el cotxe, el matrimoni passà per tots els colors de l'arc de sant Martí. La dona, al final, es quedà d'un color blanc molt sospitós, tant, que el seu home no les tenia totes. A en Joanet no se li va ocórrer res més que obrir la maleta que portaven al seient del darrera i treure'n una ampolla de conyac que hi duien. Pensava que amb l'alcohol la cosa s'estimularia.

—Raimundis, té, beu una mica; t'animaràs.

La dona obeí. Després, ell, que tampoc no les tenia totes, va fer un trauet. Al cap d'uns minuts, a ella, el color li havia tornat, i mig ploriquejava a mesura que se li avivava la consciència:

—Joanet, me'n vull tornar a casa. No hi vull morir a França...

En Joanet procurà salvar la situació tan bé com pogué. Al cap d'una estona, ja fora de l'auto, ell i la seva dona contemplaven l'estrall. Mentre comentaven l'accident i feien plans per veure com se'n sortien, arribà la policia de carreteres amb la seva camioneta Citroën.

De moment, en Joanet sentí una mena d'alliberament i la seva dona deixà sortir tot l'espant que portava dins:

—Ai, senyor guàrdia! Ai, senyor guàrdia!

Els gendarmes francesos posaren la cara més seriosa encara del que la portaven i començaren a donar voltes entorn del siscents. Quan tingueren la cosa ben vista, un dels dos preguntà:

—Què ha passat?

En Joanet, que sempre tenia el mal costum de parlar amb la gent a dos dits del nas, contestà:

—Un elefant, senyor agent, que s'ha assegut damunt el cotxe.

En sentir això de l'elefant, el guàrdia ensumà el baf de licor que sortia de l'alè d'en Joanet. I arrufà el nas, i féu:

—Com que un elefant, eh? Aquí a França, enmig de la carretera com si estiguessin a la Índia, ¿no?

—Això mateix, sí senyor —afirmà en Joanet sense saber per on tirava.

El policia, decidida la qüestió, determinà:

—Bé, això ho haureu d'explicar al Comissari...

—Què voleu dir, senyor guàrdia?

—Vull dir que a França no n'hi ha d'elefants per les carreteres, sabeu?

I sense més contemplacions afegí:

—Va pugeu tots dos a la camioneta.

Al matrimoni Canyís, no li tocà altre remei que obeir. La policia francesa és molt gentil, però quan es posa seriosa no hi ha res a fer.

Al cap de cinc minuts eren a la comissaria. Era una dependència petita. El Comissari estava assegut darrera una taula situada molt prop de la porta d'entrada. El policia, amb molt d'èmfasi, li deia:

—Res, un desgraciat que ha begut més del compte i que ha aixafat l'auto.

En sentir aquesta petita conversa, en Joanet no tingué esma per a reaccionar. Però tot d'una se li regirà la sang i va cridar tan fort com li fou possible:

—Mentida! Això que vos dieu és mentida!

El Comissari el fulminà amb la mirada, però no pogué evitar que en Joanet insistís:

—No és veritat el que diu el vostre agent. La veritat és que un elefant s'ha assegut damunt el meu auto. ¡Sí, senyor!

—Veieu, senyor Comissari —intervingué el guàrdia amb posat de triomfador—. Un elefant, res més que un elefant en plena carretera. Li voleu ensumar l'alè?

El Comissari no tingué cap inconvenient a fer la verificació. I acarant-se d'una manera especial amb en Joanet, li ordenà talment com si estigués en un caserna:

—Digueu visca França!

—Visca França —féu en Joanet de seguida, encara que ben tímidament.

—No hi ha dubte: heu begut conyac. Això us costarà car. No es pot conduir estant borratxo —sentencià el Comissari.

I mentre es girava a un altre agent, cridà:

—Aviseu que li treguin sang i li mirin l'alcohol que hi té. De moment, tanqueu-los.

Quan en Joanet i la seva dona es trobaren reclosos dins aquella habitació, els semblà que el món els queia al damunt. El marit sentia una immensa pena, una profunda frustració, i murmurà:

—Adéu vacances, Raimundis!

I amb desesma, es repejà a l'ampit de la finestra que donava al carrer. Era una finestra enreixada i, com que

feia calor, els vidres eren oberts. Més que mirar a fora, en Joanet mirava a dintre seu per veure els records que li venien de lluny. Quan estava més evadit que mai, li arribà una forta cridòria des del carrer. Una cridòria de canalla, de persones grans, d'altaveus... Algú anunciava:

—Nens i nenes, senyores i senyors, avui al vespre gran inauguració del circ internacional «La Selva Negra». Hi podreu veure pallasos, trapezistes, malabaristes, lleons, elefants...

El cor d'en Joanet Canyís féu un salt:

—Raimundis! Estem salvats: el circ!

I encara no acabava de dir això, empès com per una molla potentíssima, féu un bot cap a la porta de la cella, i amb tota la força del seu cos es lliurà a tustar-la amb les mans i els peus. Mentrestant cridava:

—Obriu! Obriu! Obriu!

Al cap d'uns segons, la porta s'obria. I un policia, mig astorat mig desprevingut, deixà pas lliure. En Joanet, sense entretenir-se ni poc ni molt va córrer cap a la taula del Comissari. No hi era. Estaba de cara a una finestra que donava al carrer. En Joanet no pogué aguantar la seva alegria barrejada d'indignació:

—Aquí el teniu! Aquí el teniu!

En aquells moments, per l'altra banda de la finestra de la Comissaria de Policia passava l'elefant que s'havia assegut damunt el siscents.

LA RENTETA

Per Josep Farreny

L'home d'avui ni tan sols es diferencia del d'abans per la pura cosa externa; sí que estem sortits. Vaja, al que jo em refereixo és al següent: Els d'ara molts porten cotxe, potser anem millor vestits, si voleu fins i tot tenim més pessetes, etc., etc. Això com tots sabem res no té que veure, poc importa. Emperò moltes vegades, presposem molt a la lleugera que, de la mateixa manera que hom ha canviat en la cosa externa, igualment ho ha fet interiorment, o sia, en la cosa essencial, tirant a bé, naturalment.

No té res d'estrany que l'home d'avui, en molts aspectes hagi canviat de forma positiva, naturalment aquest canvi no poques vegades ha estat en coses que de tan repetir-se a la fi s'han imposat. Ara bé, el que cal saber és l'esforç que hom ha realitzat, per tal que tota cosa positiva és portés a terme, com se la va prendre de bon principi, etc., etc. D'això podríem dir que es qüestió d'edat,

d'estar veritablement viu o mort. Sí, perquè és molt fàcil de veure els defectes d'abans, costa més de veure els d'ara. Quan l'ara sigui jutjat demà, llavors sí que serà fàcil encertar. En certa manera allò que diem de: «Ja ho deia jo que fora mascle».

Tant ara, ahir, demà, com sempre, el que cal és quedar per sobre de l'edat física, per sobre dels anys viscuts. No deixar-nos enganyar per modismes pssatgers, i tant això com tot, que tingui un valor no perdurable sols pot aconseguir-se amb l'esforç personal. Valdrà sempre, l'esforç que hem així realitzat, per tal d'aconseguir-se una autèntica personalitat. Millor dit, no hi pot haver personalitat sense l'esforç, no hi pot haver assimilació del passat. No podem fer història viva en vistes a un futur, que ens capacita per a fer un avui característic, nostre, que reflexi tot un ideari viu, un modus de vida complex i ric en tota la variació que comporta.

Presencia y Evocación

I

Allá por los años cincuenta vio la luz —mejor diría la penumbra de un cancel románico— cierto periódico mural cuyo nombre: «INTIMIDADES», respondía modestamente a los afanes apostólicos de un grupito que, a la sazón, se llamaba —y era verdad— Juventud de Acción Católica.

Un buen día, el vocerito ya más crecido, colorado y presentable, como cansado del hábito estrictamente piadoso del lugar, soltó amarras y de un brinco se colgó debajo de un porche, en la misma plaza pública y propiamente en la pared del Ayuntamiento, a la vera de la puerta, por la cual un nuevo día de otro lustro, con permiso de los ediles, alegremente se coló adentro.

Así, graduando aquella regia escalera, llegó a un sitio donde perdía «intimidad» ganando, a trueque, publicidad.

Por eso cambió de nombre tomando otro intencionado, fluvial y familiar en la topónimia de la comarca, de cuyo ser y actuar quiso hacerse vocero y eco.

II

SIO sería tan sencillo como el río sin susurro, pero tenaz cual la corriente que, nacida de recoleto manantial, discurre y riega, fecunda y enriquece, alegre y embellece.

Y aquí lo tienes en tus manos, a fuer de intrépido atleta, alcanzando las tres cifras de un guarismo centenario.

Su lozana y elegante pervivencia hoy devenga la atención de evento remarcable que, en la estima de amigos y lectores, se convierte en un HITO, UN HONOR, UN TRIUNFO, MERITORIA REALIDAD Y HALAGÜENA PROMISION.

El número CENTENARIO de SIO es un hito o mojón recio que jalona el camino por donde avanza, quemando etapas y tocando metas, sin cancelar propósitos ni apurar los objetivos porque son permanentes y vitales.

Es *triunfo*. Una victoria contra el desánimo que enerva y agarrota, con frecuencia, a voluntades aceradas, pero rendidas, a la postre, por bloqueos materiales y morales con su poder de freno, distorsión, o quizás invencible hostilidad.

Es *honor*. Timbre que no han logrado conseguir o afianzar otras ciudades menos carentes de potencial económico

y humano, donde el ocaso prematuro de sus propias publicaciones carentes de ambiente o sin raigambre consolidada, da al traste no pocas veces con intentos tan laudables como frustrados. En el elenco leridano, como muestra, ¿cuántos periódicos sobreviven actualmente si no contamos los de la propia capital? ¿No es acaso este SIO de Agramunt un paradigma singular que suma glorias a la Villa, vetusta y remozada, escudando los valores que posee y propulsando su andadura prestigiosa y progresiva?

Realidad presente y, además, halagüena promisión —he dicho antes— porque SIO que, según vuestro bien decir, «nos trae mensualmente a los ausentes el aire suave con olores a romero y a tomillo...» (por mi parte añadiría otras esencias y efluvios del «Acrimoss» nostálgico), con remontar el número CIEN de sus peldaños ascendentes, no lleva trazas concomitantes de senectud. Lozano y ágil, esperamos siga llenando por mucho tiempo su cometido polifacético con funciones de antena y receptor; de cosecha y de siembra; de archivo y cátedra; de exponente y catalizador, en el mejor sentido, de la vida ciudadana en actitud de progreso cualitativo incesante.

III

Adelante, viejos amigos de INTIMIDADES, el periódico de marras, precursor —se me antoja— del actual SIO, que es sucesor impreso acreditado y duradero. Manteneos en la palestra en comunión con otros muchos, colaboradores que en la ruta se os han juntado, y los demás que en el mismo empeño se dispondrán a recibir la antorcha de responsables a la hora del relevo. No cejéis en la buena lid. Vuestra labor es transcendente y meritísima —dice el Concilio a los periodistas que se consagran honestamente a este medio de comunicación social—, «ofreciendo buenos ejemplos y estimulando a sentimientos elevados». Quiero ofreceros como síntesis, alicate y divisa la conocida trilogía: «Que la verdad brille, que la verdad libre; que la verdad salve». Y SIO, a tal objeto, hacemos votos porque sea un instrumento muy valioso.

ANTONIO SABOYA, PBRO.

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en general

**GESTORIA
FEIXA**

Zapateria, 1
AGRAMUNT

COMERÇ JOAN ESCOLÀ

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases
COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda
Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

«SIO»...

n.º 100

Poc a poquet, sense gaire fressa, «SIO», portantveu de la nostra Vila, arriba a centenari.

El fet bé es mereix unes ralles. Que són: de felicitació per aquells que, anys enrera, s'atreveren a emprendre la tasca d'aquesta publicació mensual; i per a tots els qui successivament s'han anat iraspasant aquesta càrrega, dolça i pesada a la vegada.

També d'agraïment. Gairebé tots els mesos es pot llegir quelcom referent al nostre Temple, que els agramuntins porten tan endins. «SIO» ajuda a mantenir la flama d'aquest amor en tants fills de la Vila que les circumstàncies de la vida han portat llung de la mateixa. També s'hi reflexen ben sovint aspectes diversos de la vida parroquial. Unes vegades serà per aplaudir-les; altres per discutir-les. Així es va escrivint la història... Per tot: gràcies, «SIO».

I fins uns mots d'estímul, si és que fos precis. El gran Papa Pius XII deia que un gran periòdic no el fan: ni les grans rotatives que el tiren, ni els grups financers que el sostenen; sinó el grup de persones que el redacten i el de lectors que el reben i llegeixen, identificant-se amb ell. «SIO» sap com és esperat per tots els fills d'Agramunt que troben en ell el batec de la terra nadiua que hi buiden els que l'escriuen. És, doncs, un petit-gran periòdic.

Endavant en aquest camí; i que els centenaris es vagin succeïnt sense interrupció.

Afectuosament,
Francesc SABATE, Ecònom.

Els nou anys de Sió

En el transcurs dels seus nou anys de vida, «SIO» ha representat, en la vida d'Agramunt, una aportació, modesta, però sincera i significativa, als aconeximents que formen la història de la Vila. Vull dir que «SIO» és ja una part, petita si voleu, d'aquesta història.

En aquests temps de campí qui pugui, que no ens deixen veure cap rastre d'illusió o d'ideal, ni la més petita ombra d'interès col·lectiu, la presència d'uns papers que no han pogut encara ser desvirtuats o destruïts, és un fet remarcable i al meu entendre, digne del més gran respecte. Flectamus genua, que diria l'Església oficial, davant de la realitat dels cent mesos ininterromputs de fer sortir al carrer una publicació sense cap pes específic, modesta, absent de qualsevol pretensió o velleïtat. I una de les coses més sorprenents de «SIO», potser, és la indiferència que sent molta gent per aquesta publicació. Com que tots anem directament al gra, al que anomenen «lo pràctic», al positiu, encara que moltes vegades no sigui ni pràctic ni positiu, no ens ha d'estranyar gens que una revista sigui considerada poc menys que inútil o supèrflua. Però «SIO», xino-xano, sense enrevanaments, ha anat fent la seva aparició mensual, ha estat rebuda amb més o menys curiositat, i potser també ha estat llegida amb interès per algú.

Així, davant d'aquest panorama, com s'explica el fenomen «SIO»? La pervivència d'aquest periòdic mensual crec que queda suficientment demostrada si diem que això és possible perquè hi ha hagut un grup petit de persones que s'ha proposat que sigui així des del mes de març de l'any 1964, quan aparegué el número 1. Quan jo vaig deixar de formar part d'aquest grupet deliciós, minoritari i obstinat (contumaç en diuen ara), el desembre del 1966, en sortir l'exemplar 34, em vaig despedir de la clientela amb dues paragrafades, on ja insinuava això que deia fa un moment, o sigui, que la cosa s'aguantava simplement perquè unes quantes persones la consideràvem com a pròpia, si voleu, com una prolongació del nostre propi nas.

Constatada aquest realitat, vull fer una pregunta impertinent a tots els agramuntins. Es aquesta: com és que posseïnt enmig de vosaltres espècimens humans amb la raríssima qualitat de la perseverança, heu permès que «SIO» es limités a dur una vida lànguida, simplement vegetativa, ocupats només en fer-lo viure, allò que es diu viure, i despreocupats del seu desenrotllament i creixença? Amb la perseverança com a primer element i poca cosa més tenieu la puixança assegurada, l'èxit.

Em prenc la llibertat de dir-vos una cosa: seria espaterrant que els agramuntins, els de dins i els de fora, us proposéssiu que un dels fruits de la perseverança que suposa poder celebrar l'aparició del número cent de «SIO», fos precisament una presa general de consciència, en el sentit que un periòdic local afecta tots els nadius per igual, i que, per tant, «SIO» es una empresa col·lectiva i comú a tots els agramuntins. Es obvi que la revista l'heu de fer vosaltres, i que els de fora, a tot estirar, únicament podem aspirar honestament a organitzar-vos el servei de claca.

Palma, maig del 1972.
ANTONI PAGES I DALMAU

Recordant un poble que viu

Durant dos anys vaig exercir el meu ministeri sacerdotal a la Vila d'Agramunt. Dos anys són molt poc temps en la vida d'una persona i menys encara en la vida d'un poble. I ara se'm demana «algún pequeño trabajo» per la publicació del número CENT de SIO. No és pas segurament un article seriós, de fons, lo que se'm demana, sinó més aviat quelcom relacionat amb la meua estada —tan breu per cert— a Agramunt.

Sóc un gra més d'aquest llarg rosari format pel gran nombre de vicaris que ha anat passant per aquesta Parròquia. Al costat de Mossèn Josep Sala, al cel sia, estrenava el meu sacerdoci i el meu ministeri pastoral. Un món nou s'obria davant els meus ulls. Aquells paratges verds de la meua comarca de l'Urgellet ara aquí baix eren grocs —molt grocs, cremats— però també molt bonics. Les vàquies no peixien als prats de la ribera, però unes màquines grosses s'anaven engollint una bona collita. Nombroses colles de gent caminant agrupats pels carrers, al migdia i al vespre marcaven l'altra font de riquesa de la Vila, la indústria. M'agradava tot sovint anar a cal Roca o a cal Trigriner, parlar amb els treballadors i veure com amb tanta manya anaven preparant les eines i els estris per conrear la terra amb més profit i menys esforç. Avui d'això en diem alliberar el camp, i ho és una alliberació. També alguna vegada la llamineria —i potser també alguna altra raó— em portava a cal Jolonch o a cal Viladàs. A tot arreu hi havia persones a les quals la meua presència els hi era agradable, potser molesta o indiferent. No ho sé, jo sabia que allà hi havia persones. I em rebien amb un acolliment gairebé benedictí. Segurament que aquest és el motiu principal pel que us recordo amb tanta simpatia. L'hospitalitat agramuntina és notable.

Tiempos viejos

Eco informativo de los sucesos y actividades de nuestra querida villa, «SIO» nos brinda junto con sus noticias una dulce bocanada del aire fresco del terruño. Pero a su vez, «SIO» es noticia al celebrarse el número cien de sus publicaciones. CIEN, es una cifra significativa en la pequeña carrera de nuestra revista. CIEN, marca un hito, una etapa en su vida literaria, así como patentiza su impacto y su aceptación que ha sabido vencer la problemática del tiempo.

Sí, pasa el tiempo y aquí está el calendario para acusar un transcurso que puede antojársenos raudo o pausado, pero sí acompasado e inexorable. Mudo testimonio de un tiempo que transcurre, el calendario, por su utilidad, por ser un ineludible punto de referencia, es un elemento insustituible dentro de la sociedad moderna. A él acudimos, sea para proyectar en el futuro un deseo, una intención, sea para recordar sucesos pasados, de un pasado lejano pero no desvanecido, sea por la mera voluntad de vivir al día, de estar conforme con la actualidad. Formulamos tanto su nombre, que raras veces nos detenemos para pensar en su origen, no el origen etimológico de la palabra, sino su origen conceptual o nocional.

Las referencias que a él hacemos, nos lo presentan como algo muy nuestro muy continental y sin embargo no es la Vieja Europa quien detiene el secreto y el prestigio de su invención primera.

Para descubrir este secreto, nos bastará cerrar los ojos por un instante y evadirnos de Europa; saltar el Pacífico y adentrarnos en la noche de los tiempos. Al abrirlos ya habremos franqueado el Gran Charco, ya estaremos en Meso-América, dispuestos a perdernos en un mundo remoto que encierra la llave de la enigma. Enigma que antiguas civilizaciones plasmaron en una desenfundada búsqueda del tiempo. Nos bastará adentrarnos en las altas tierras de la Meseta Mejicana, en las tupidas selvas guatemaltecas del Petén o de Chiapas para convencernos, al mirar estos paisajes de piedra esculpidos por mano humana hace milenarios, estas abandonadas ciudades, en las que el monumento es el templo, el monolito, el zoco, sino la ciudad misma, de que ya nos acercamos a la verdad. Así, al visitar cantidad de paisajes, perennes vestigios, de épocas remotas, se nos hará más fácil pensar en los pobladores, en las antiguas civilizaciones que fundaron allí un mundo sorprendente y fascinador, por sus ritos, su ciencia y su arte. Nimbeados por el halo de la luz intemporal, que se nos antoja leyenda, desfilarán ante y para nosotros los abigarrados séquitos de los que establecieron y arraigaron en Centro-América las inconfundibles culturas de Tajín (Totonacas), La Venta (Olmecas), Teotihuacán (Toltecas), Monte Albán (Zapotecas) que originaron las más cercanas y conocidas civilizaciones Azteca y Maya que deslumbraron a Hernán Cortés al enfrentarse con ellas cuando la Conquista Española.

Aztecas y Mayas, fascinadoras culturas, cuyas proyecciones del tiempo en el futuro, de datos siderales tuvieron como corolario el establecimiento de un Calendario. Su esmerado deseo de precisión, su encarnizado afán en la búsqueda del tiempo, nos presentan a los Mayas como a un pueblo angustiado, deseoso de hallar su lugar en el cosmos.

El estudio de su calendario es revelador de su vida, al encontrarse íntimamente vinculado a su cosmogonía. Es curiosa por ejemplo, la asociación que unía un color y un punto cardinal a un día; ejemplo revelador de una creencia, que hoy llamaremos superstición, y que delimitaba la cronología en días fastos o nefastos. El calendario Maya no tenía, pues, nada de optimismo: presentaba número de obstáculos que salvar. Pero si bien no era optimista, sí se trataba de un calendario algo despótico que moldeaba la vida entera del Maya. Se acompañaba el calendario de todo un ritual, con suma repercusión sobre el ritmo de las estaciones que regía la agricultura.

De aquí por lo tanto la importancia de los ritos naturistas del arborígeno que se sometía a abstinencias y a sacrificios para obtener la benevolencia de las divinidades del tiempo. Actitud muy normal si tenemos en cuenta que el cultivo del maíz y del cacao eran los únicos cultivos de importancia y de base

cuenta el Calendario

alimenticia: una mala cosecha equivalía pues, a un desastre «nacional». Resulta fácil comprender el amor casi místico que prodigaban al maíz, cerca del que ellos mismos procedían, si nos referimos a la mitología maya, narración de la creación del Hombre a base de harina de maíz.

Mas si el calendario regía la vida agrícola del «Hombre de Maíz», como se complace en llamarlo el escritor guatemalteco Miguel Angel Asturias, regía también la religiosa. El Popol Vuh, libro sacro de los Mayas, cuyo estudio es imprescindible para cualquier aproximación más o menos exhaustiva de dicha civilización, cuenta, casi de manera novelesca, las obligaciones que requería el culto del calendario, así como es revelador de los ritos que iban a la par de estas exigencias. El Maya creía en una cronología cíclica. Cada ciclo de 52 años o sol representaba un apocalipsis, un fin del mundo, con la desaparición del Sol que hundía la tierra en las más profundas tinieblas. Sólo un reiterado y fervoroso culto al Sol, permitía un nuevo renacer. A este objeto, se multiplicaron los ritos, las ofrendas de vegetales, de animales, o los sacrificios humanos de cuya sangre se alimentaba el Sol. La incesante necesidad de obtener nuevas víctimas sacrificiales, fomentó la orientación cultural de esta civilización hacia un miltarismo a ultranza que desembocó en el imperialismo de la civilización Azteca, víctima luego de su propia expansión.

Realidades de ayer, historias aureoladas por la vaguedad de la leyenda hoy, en las cuales se fundó toda una cultura tan exótica como brillante. Mas no nos atengamos sólo a lo negativo y desemboquemos en una realidad más tangible, más conocida y más trascendente como fue la invención de un calendario sumamente preciso, que coincide exactamente con el actual del que deriva y que nos brinda reveladores detalles sobre sus tradiciones, sus preocupaciones en cuanto al cómputo del tiempo. Como detalle anecdótico podemos señalar el único rasgo que diferencia su calendario del nuestro. Si el nuestro cuenta con 12 meses de 30 días y asciende a 365 días, el calendario maya se dividía en 18 Vinales (mes) de 20 kins (días) a los que se añadían los 5 días nefastos, a los que ya aludimos, y sumaba 365 días.

Pero pasó el tiempo, antes de que Europa conociera este primitivo, pero exacto calendario. La noticia de su existencia sólo llegó a Europa hacia los años 1500, cuando, al regresar los conquistadores de América, llenas todavía sus retinas de exuberantes paisajes y de fabulosas construcciones, trajeron en su descomunal equipaje mental, la idea de tan arcaico calendario.

Mas, entretanto, no se había quedado inactiva la vieja civilización del Mare Nostrum, ya que Rómulus, al originar el calendario romano estableció un año de 300 días, dividido en 10 meses. Pompilio agregó más tarde dos meses más, hasta que Julio César lo modificó con la reforma juliana, al ponerlo de acuerdo con el curso del sol. Mas todos sabemos que tal reforma añadió un día de más, de tal manera que, hacia los años 1582, había retrocedido el equinoccio de unos diez días. Gregorio XIII suprimió tres de los cuatro años bisestos seculares, dejando sólo aquellos que caen en decena de siglo. Dicha reforma llamada gregoriana, ha sido casi mundialmente adoptada, salvo por el pueblo mahometano, cuyo calendario, la Hégira, lleva 622 años de retraso sobre el de la era cristiana.

Tras este corto viaje a través de la geografía y de los tiempos, volvamos a nuestro punto de arranque, al calendario, que imperturbable acusa el paso del tiempo, de un tiempo propicio para nuestra revista «SIO». La próxima tirada del número 100, es reveladora de su carrera no interrumpida, de su carrera ascensional, de su triunfo sobre el tiempo. Triunfo que le deseamos fecundo y duradero, a fin de que siga gozando de un impacto, no sólo comarcal o regional, sino que, irradiando de su cuna, como hasta ahora, cruce las fronteras y los mares, llevando siempre, a quienes lo esperan, el aire fresco y entrañable de nuestra querida tierra de Agramunt.

MARIA TERESA CASTELLA SOLDEVILA
Foix (Francia)

Quan el culte o la catequesi, o altres afers, em deixaven alguna estona lliure, baixava a la plaça de l'Església i allà hi trobava el Pau del Missoia. Es posava a riure i em deia:

—Au, que aquest matí també li he hagut de tocar el timbre!

I era veritat. Al vespre havíem allargat una mica massa la xarrada a cal Cric, o bé ens havíem reunit els de SIO, i al matí el Pau tenia que despertar el Vicari.

Que SIO segueixi «despertant» les plomes de tots aquells que ens sentim poc o molt agramuntins, qualsevol que sigui el motiu. Escriure és pensar, i el pensar dóna maduresa a l'home. Si som més persones, també serem més cristians, car serem més espirituals, més divins (Gen. I, 26). Que SIO surti ara amb el número 100 vol dir que hi ha algú que així ho creu. SIO és la veu d'un poble. Quan hom sap que algú està greument malalt pregunta:

—Parla?

Si un poble parla, diu quelcom, és que és viu.

A. MIRABET

Panorama

Sens dubte estem vivint una època inquietant i plena de perills, però, a la vegada, de les més apassionants en tota la història de la humanitat.

Actualment, quasi tots els valors transcendents de la vida es troben en crisi. Són revisats, discutits, analitzats per una crítica implacable. L'home es sent insegur.

Per una banda, el nostre món occidental gaudeix de tots els avenços materials que li proporciona una ciència i una tècnica altament perfeccionades i en continua evolució. Mai ningú hauria pogut imaginar una realitat de tant benestar i de tantes comoditats.

Malgrat això, l'home no es sent feliç. Consta a cada moment com els guanys de la vida moderna comporten un desequilibri manifest en la seva intimitat perquè l'aparten del seu ambient adequat com es el contacte directe amb la naturalesa que l'envolta. Per aquest motiu busca amb tan afany l'aire pur, el camp, el mar, la muntanya.

El tribut que ha de pagar per gaudir d'una vida de confort, es molt elevat. Es constitueix en un esclau del treball; es un presoner en la seva oficina; s'ofega en un ambient ciutadà enrarit i saturat de sorolls molestos. L'home actual viu preocupat pels accidents, pel càncer, per les malalties del cor i per les dolències mentals. La contaminació i el desequilibri ecològic, cada dia en augment, són una greu amenaça a la seva supervivència.

L'home es sent desbordat i comença a tenir por.

Ja hem apuntat al principi com els tradicionals conceptes sobre política, art, economia, moral, religió, etc. estan sotmesos a una severa crítica. Sembla que tot trontolli i que l'edifici que amb tant d'afany havem bastit, s'esquerdi i amenaci esfondrar-se.

La joventud s'inquieta i protesta de tot. Rebutja el llegat que li hem deixat per herència: conjuntament amb les conquestes de la ciència, guerres cruels, egoïsme, afanys de domini, insolidaritat i injustícia social.

Malgrat aquest decepcionant panorama, no som pas gens pessimistes en relació amb el nostre futur. El sol fet de veure els nostres defectes, d'analitzar-ne les causes, de rebutjar-los, ja és un acte positiu i de bons auguris. Conegut el mal, és més fàcil el remei.

Creiem ben sincerament que la humanitat no camina pas cap a la seva destrucció, que no té vocació al suïcidi. Ben al contrari tenim la esperança que sabrà reaccionar a temps. I pensem que aquesta gran ventada que sacseja l'època actual, abatrà tot el caduc i podrit. I si bé pot causar algun estrall en coses ben cares i estimades, deixarà un ambient clarificat i pur on serà possible redificar una societat més justa, més equilibrada i més perfecta.

Almenara, maig de 1972.

JOSEP BALCELLS

EXPERIENCIA VISCUDA

El mestre estava negre amb aquell alumne. No sabia pas per on agafar-lo. El nen era amo i senyor de tot: feia i desfeia; estudiava (és un dir), o no estudiava (això sí que era cert). Tot li era igual. Per a ell res no tenia importància: professor, companys, notes... Era un model acabat de no fer ni escoltar res.

El Sr. Josep, el mestre, mirava còm, amb passos de gegant, s'atansava el fi de curs i, com a conseqüència, veia ja rodolar pels passadissos del col·legi, amb destí al nen, una carbassa més gran que el port de Barcelona. L'home es desesperava, i el nen tranquil. L'amenassava, i el nen tranquil. El feia reflexionar, pensar en el seu comportament, i el nen tranquil. El castigava copiant lliçons, i el nen tranquil. No hi tenia res a fer: per les bones i per les dolentes, el nen tranquil.

«Renoï —es digué el mestre—, aquest xicot m'acabarà la paciència. Potser que el tregués de la classe; qui sap si fent-lo estar tota la tarda al pati passaria una mica de vergonya que el fés reaccionar poc o molt... Potser sí... Uf! què n'és de complicat això de l'ensenyament! I encara hi ha qui diu que ens ho passem tan bé! ¿Què redimonis puc fer per tal de que aquest noi es miri els llibres?»

El Sr. Josep es tornava cap-pelat de tant pensar. Per fi, una nit en la que no podia dormir, va trobar el que ell pensava que seria la solució: parlaria amb els pares del nen. Això mateix! A l'home se li va obrir el cel. Era la darrera esperança.

Els hi envià una nota aquell mateix dia.

L'endemà, comparegué la mare del nen: una senyora habillada amb tots els ets i uts, que, colgada de joies, descendí d'un cotxe que tallava l'alè, conduït per un xòfer uniformat.

El Sr. Josep s'empassà la saliva abans de dir el que feia al cas:

—Senyora, els he demanat perquè del seu fill no en puc fer res: em porta pel carrer de l'amargura. El castigo, l'avisó, li faig veure que no serà mai ningú... Però, ell tranquil!

La senyora ni s'hi va parpallejà, ans, també molt tranquil·la, digué:

—Per a dir-me això m'ha demanat? El meu marit tampoc va estudiar mai, i... vegi si en té de diners.

El Sr. Josep restà de pedra. Tenia al davant un de tants cassos que creuen aconseguir-ho tot perquè tenen la cartera plena; fins i tot (qui sap), un títol universitari. Era inútil preocupar-se; no es podia treballar amb aquell nen. No valia la pena trencar-s'hi el cap. Ja havia trobat la raó de que es perdés tota la lletra que ell anava semblant pacientment.

S'acomiadà de la senyora sense ni una paraula més.

Ella retornà al seu cotxàs, cofòia com si hagués descobert les Amèriques: se la veia orgullosa del seu fill.

I el mestre...

Agnès Escolà

MISTERIS DE LA PARLA

Per CANDI RENYE

Em penso que per moltes indagacions que hagin fet els historiadors filòlegs, mai no ens han pogut aclarir d'una manera concisa el fenomen de l'expressió del pensament mitjançant els sons bucals articulats, que en diem la paraula i el conjunt harmonios de paraules que formen un idioma. ¿Quan, en quin moment històric l'"homo sapiens", aqueixa espècie d'animal pensant, diferenciada substancialment de tots els altres éssers vivents, precisament per aquesta facultat de pensar, en quin moment històric, quan va començar a emetre sons articulats per a designar tot el que es reflectia en el seu cervell previligiats? No és pas de creure que aquesta meravella vagi produir-se d'una manera sobtada, espontània, sinó que és més lògic creure que fou fruit d'una evolució progressiva. Una evolució, l'inici de la qual pertany a la "nit dels temps", remota, remotíssima, imprecisa, però certa, empírica, des que l'Esser Absolut injectà en aquell cervell el germen eternament evolutiu de la facultat pensadora. Un misteri.

¿I no és també un misteri l'aparició de signes visibles, colpits o escrits, per a representar els sons articulats? Un misteri no tan insondable, ja que les investigacions i els estudis de professionals en la matèria ens fan recular a temps històricament precisables amb versemblança que ben bé podem admetre com a digna de crèdit. Ens parlen d'aquelles cultures antiquíssimes dels països orientals, xinesa, sànscrita, egípcia; més endavant ens parlaran de l'hel·lènica, de la romana, en totes les quals el mot era representat pel signe.

¿I no és igualment un misteri la diversitat de llengües parlades en tots els temps de la Humanitat existent? I la diversificació de les llengües d'etimologia comuna i la subdivisió d'aqueixa diversificació? Mare de Déu, fóra meravellós conèixer tot el procés d'aquest do diví de l'expressió del pensament mitjançant la paraula.

He dit "subdivisió de diversificació d'una etimologia comuna". Referint-nos a casa nostra, hom sap que les llen-

gües romàniques provenen del llatí vulgar, el que parlava el poble romà, conqueridor dels pobles bàrbars de bona part del centre i del sud del continent europeu. Ara, bé. ¿Com és que, tenint, diguem-ne, per mare una mateixa llengua, se n'hagin formades tantes de variada morfologia i semasiologia discordant? ¿Un altre misteri? Potser sí. Però, un misteri més o menys explicable, al meu entendre. Recordem que els pobles, abans, no constituïen els Estats orgànics de la nostra Edat Moderna i Contemporània. Eren formats per comunitats més o menys nombroses d'una mateixa raça, família, origen, etc., conegudes per comunitats tribals, nòmades algunes, la major part tanmateix establertes en indrets delimitats i ben definits. Hem de creure que aquests grups humans primitius parlaven cadascun d'ells la seva pròpia llengua amb característiques genuïnes d'inflexions, accents, etc. En venir la invasió, la conquesta i la permanència secular, en el nostre cas, dels romans, a poc a poc anaren desapareixent els mots originals, propis, indígenes, que eren substituïts pel llatí, però no d'una forma pura, sinó adaptant-los a allò que era propi, insubstituïble, indestructible de cada grup ètnic: la forma, l'accent, la fonètica, la inflexió, àdhuc el modisme. Podem dir que els romans ens confeccionaren un vestit transparent, comú a tots els pobles conquerits, darrera del qual es besllumava el contingut immortal dels fets diferencials.

Es per això, jo penso, que els pobles que no volen ésser traïdors a sí mateixos lluiten per la permanència, la continuïtat, la vivesa, la puresa de llurs idiomes, perquè intueixen, saben que la mort de llurs formes d'expressió autòctona significa el decés espiritual d'ells mateixos, com a poble.

Jo admiro i reverencio tots aquells cabdills, que amb tota ardidesa esmercen temps i vida en la defensa de llur llengua. No per un afany egoista de prioritat superba ni per un deler de domini antiracional, sinó pel noble afany de defensar el dret a la PROPIA VIDA, a la vida pròpia del seu poble.

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreteria Univers

Çaillieur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Hotel LES CIMES

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2 085 metres Telèfon 51126

PAS DE LA CASA

ANDORRA

OBERT TOT L'ANY

Biografías de Hombres Ilustres

*Viven los sabios varones ya
pasados, y nos hablan cada
día en sus eternos escritos,
iluminando perennemente los
venideros.*

(Baltasar Gracián.)

La Revista SIO, atenta siempre a cuanto haga referencia a la Villa, intenta hoy llevar a sus páginas biografías de hombres que vieron la luz primera en Agramunt o en ella desarrollaron una benemérita labor religioso-social y económica, para que sirvan de ejemplo y estímulo a todos cuantos nos preciamos de ser, en cierto modo, sus descendientes.

El Ilustrísimo Don JOSE GRAS y GRANOLLERS, es un prohombre agramuntés que merece figurar en las páginas de SIO para que sea más conocida su relevante personalidad y se cumpla el dicho del eminente escritor inglés, Samuel Smiles: «Los hombres grandes y buenos no mueren ni aún en este mundo. Embalsamados en sus libros y las obras que crearon, sus espíritus perduran». He aquí el resumen sucinto de su vida que he leído en un breve folleto publicado en Granada, en el frontispicio del cual figuran las siguientes palabras que son como una profecía y muestra de su estilo. «Las generaciones que vengan detrás de mí, verán el triunfo de la realeza de Cristo encima de mi tumba ignorada; pero yo desde el fondo de esa tumba me estremeceré de regocijo, con el legítimo orgullo del que sabe que para que otros gocen del triunfo, él ha sabido y ha podido morir oscuro en larga batalla.»

Nació en la Villa de Agramunt el 22 de enero de 1834 y fueron sus padres: Juan Gras del Antorru y Rosa Granollers Castell. Eran humildes labradores que vivían del producto de su trabajo, y siendo excelentes cristianos, esmeráronse en dar al niño una educación sólida, basada en la piedad y temor de Dios. Dotado de gran capacidad y agudo ingenio, juntó a su claro entendimiento la constante aplicación al estudio, al que consagraba buena parte de su tiempo libre, después de haber ayudado a sus padres en las faenas del campo.

Así no extrañó que, habiendo cursado dos años de latín con los Eclesiásticos de la Villa, a los 12 años emprendiera el viaje a Barcelona, para continuar sus estudios de Humanidades con los Escolapios, y en aquel Colegio aprendió Retórica. Dispuesto ya, a continuar su carrera sacerdotal, la Divina Providencia valióse de D.ª María del Rosario Bernuy, Marquesa de Peñaflo, quien le costeó los estudios en el Seminario Conciliar, a la vez que el joven clérigo se constituía preceptor de los hijos de la Sra. Marquesa.

Nuestro paisano había nacido con dotes de periodista,

escritor y fundador; colaboró desde sus tiempos de Teología en el diario «La España Católica» que fundara por los años 1854, el insigne Prelado barcelonés, Dr. Costa y Borrás. Sus vigorosos artículos, y en particular el que escribiera con el título «Despierta, España», le merecieron que el Sr. Obispo le confiase la dirección de la revista, con satisfacción de todos. Los periódicos «La Verdad», «El Siglo Futuro» y otros, viéronse honrados con artículos de nuestro biografiado, mientras que, recién ordenado Presbítero en el Convento de Sta. Clara, en 1858, era nombrado Catedrático de Teología en el seminario de Tarragona.

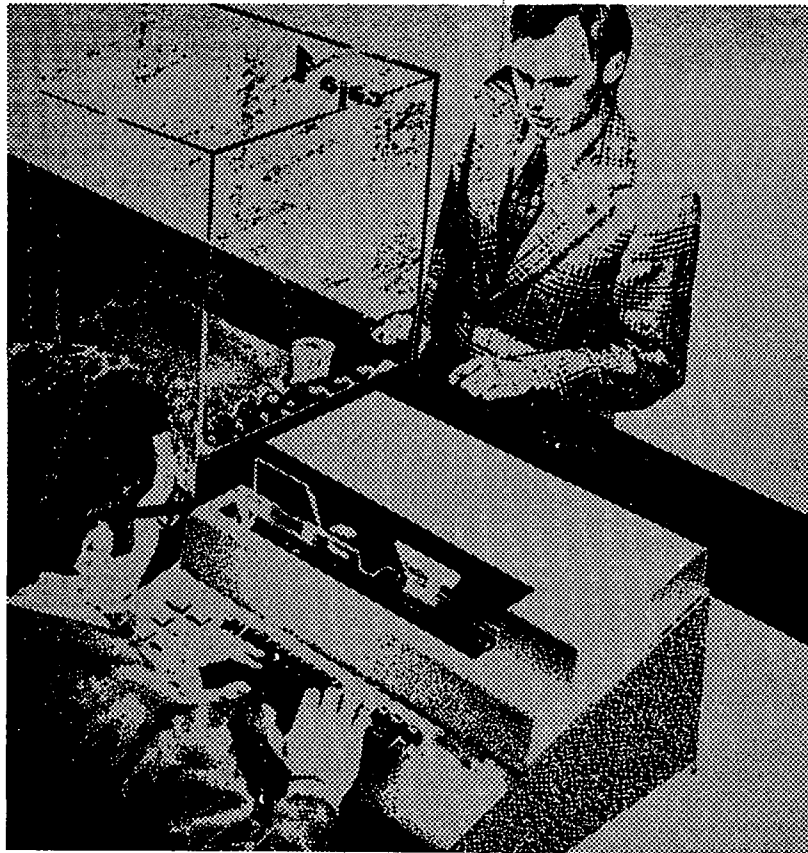
Obras suyas publicadas, fueron: en 1864 «El Paladín de María» dedicado a la Sma. Virgen, como Socio Fundador y de Mérito que era de la Academia Bibliográfico Mariana de Lérida, fundada en 1862; y «El Paladín de Cristo, armado para las grandes batallas de la Iglesia militante» que vio la luz pública, en 1865. Pueden verse otros títulos de polémica religiosa en pág. 7 del folleto citado, los cuales corroboran la nefasta época revolucionaria que soportó la Iglesia de España en la década de los años sesenta del pasado siglo. Nuestro Dr. José GRAS y GRANOLLERS tuvo que devorar grandes amarguras, y como a todos los santos y apóstoles de la Fe, no le faltaron calumnias, desprecios y persecuciones a granel. Consta que por entonces estuvo en Madrid, y fundó una Asociación de Sacerdotes Paladines, que acaudillasen los ejércitos del Reinado y Soberanía de Cristo. A este fin, se le unieron tres presbíteros que practicaban vida religiosa en Comunidad, pero le sobrevino una dolorosa enfermedad y le dejaron sus tres compañeros. Recobrada su salud, gracias a las Religiosas de la Esperanza, domiciliarias, hizo oposiciones para una Canonjía en el Sacromonte de Granada, las que ganó, y así fue nombrado Canónigo el 13 de octubre de 1866. Aquí le quería el Señor para hacerle desplegar la Bandera de la Realeza de Cristo Rey, que fue el santo y seña del insigne agramuntés, que acaso tan poco conocen sus paisanos. En verdad que dijo ya Cristo en su Evangelio: «Nadie es Profeta en su Patria»...

(Continuará.)

*Hno. Ramón TORRES,
de las Escuelas Cristianas La Salle*

CAJA DE PENSIONES PARA LA VEJEZ Y DE AHORROS

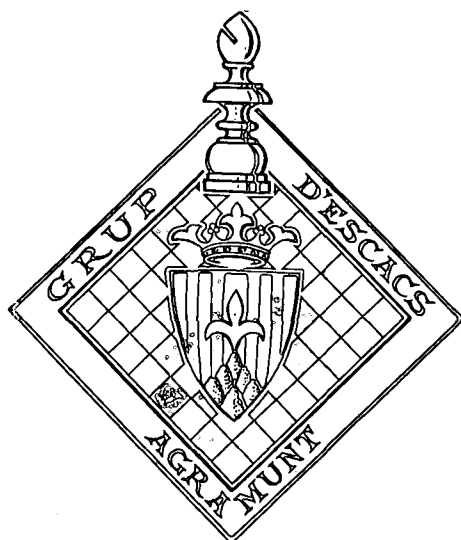
SERVICIO DE REINTEGRO INMEDIATO

rapidez facilidad comodidad

El nuevo sistema de contabilización automática de la CAJA DE PENSIONES permite operar a los impositores, en todas las Agencias Urbanas de Barcelona y de las Sucursales dotadas de terminal de Teleproceso, con la sola presentación de la Libreta o el talón de Cuenta Corriente de cualquiera de las Oficinas de la Red de transmisión a distancia.

●●● EDE

III Campeonato Provincial Individual de Ajedrez

Recientemente ha terminado en Lérida-capital el III Campeonato Provincial Individual de Ajedrez, proclamándose Campeón invicto de 1.ª Categoría el joven José Aurelio Chesa. El motivo de que esté presente en estas páginas de nuestro querido periódico «Sió» es simplemente con carácter de homenaje, pues defendió con entrega total nuestros colores durante algún tiempo y que por motivos profesionales tuvo que desplazarse a Anglesola, donde actualmente reside. Para quienes no lo sepan les diremos que su profesión es la de Maestro Nacional.

Nuestra Villa, que posee una gran afición a este bello deporte, y creyendo interesante su publicación, nos hemos puesto en contacto con el señor Chesa a fin de que nos diera las partidas jugadas por él que le han hecho acreedor de Campeón Absoluto Provincial, a lo que ha accedido muy gustosamente.

Por otra parte, este Campeonato constaba de 8 rondas, bajo el sistema Suizo, y por lo que respecta a nuestra parte, no haremos constar ningún comentario del desarrollo de las partidas, ya que será usted, amigo lector, quien juzgue cada una de las jugadas acaecidas en las 8 partidas que vamos reproduciendo.

En la primera ronda las jugadas se desarrollaron del modo siguiente:

27-2-72

1.ª Ronda — Defensa Grünfeld

PONSARNALI BLANCAS	CHESA NEGRAS
1.º P4AD	C3AR
2.º C3AD	P3CR
3.º P4D	P4D
4.º PXP	CXP
5.º P4R	CXC
6.º PXC	P4AD
7.º A5C+	A2D
8.º T1C	A2C
9.º AxA+	DXA
10.º C2R	O-O
11.º O-O	PXP
12.º PXP	T1D
13.º A3R	P3R
14.º D3C	P3C
15.º P5R	C3AD
16.º TD-1D	C4T
17.º D3D	AXP
18.º D4R	A2C
19.º P4TR	C5A
20.º D3A	D4D
21.º D4A	P4R
22.º D2T	CXA
23.º PXC	DxPT
24.º P4C	D3R
25.º D2C	PXP
26.º PXP	D4D
27.º D2A	D2D
28.º D3A	TD-1A
29.º P5D	T5A
30.º C4A	A4R
31.º C2C	TxP
32.º R1T	T6C
33.º D2A	T6T+
34.º R1C	T8T+!
35.º Abandona.	

LERIDA, 5-3-72

2.ª Ronda — Defensa Caro-Kann

J. MONTOLIU BLANCAS	CHESA NEGRAS
1.º P4R	P3AD
2.º P4AR	P4D
3.º P5R	A4A
4.º P3D	P3TR
5.º A3R	P3R
6.º C3AR	C2D
7.º A2R	P4A
8.º CD-2D	CR-2R
9.º O-O	C3AD
10.º P3TR	A2R
11.º P4CR	A2T
12.º A2A	D2A
13.º A3C	P4CR

14.º P3A	P4TR
15.º CXP	AxC
16.º PxA	PxP
17.º AXP	AxP
18.º T1R	O-O-O
19.º D3A	A3C
20.º D4A	C2R
21.º P4TR	C4A
22.º AxC	AxA
23.º C1A	C1A
24.º C3R	C3C
25.º D2A	C2R
26.º TD-1D	R1C
27.º C2C	P3C
28.º C4A	T2T
29.º P3T	A5C
30.º T1AD	T1-1T
31.º P4C	P5A
32.º T2A	C4A
33.º CxPD	PxC
34.º A4A	D3A
35.º P6R+	R1A
36.º P7R	T1R
37.º D2C	A4T
38.º D3T	D2D
39.º T5R	CxPR
40.º DxD+	RxD
41.º R2A	T2-1T
42.º T2D	A3C
43.º R3C	A4A?
44.º T5xP+!	R1A
45.º T5R	A6D
46.º R4C	C3C
47.º TxT+	TxT
48.º P5T	CxA
49.º RxC	T5R+
50.º R3C	R2D
51.º P6C	PxP
52.º PXP	T8R
53.º R2A	T1R
54.º R3A	T1C
55.º T2TR	AxP
56.º R3R	A6D
57.º P4T	T1R+
58.º R4D	R3D
59.º T6T+	T3R
60.º T4T	T3A
61.º T4C	T3R
62.º T4T	R2D
63.º T4C	A7A
64.º RXP	AxP
65.º T8C	T2R
66.º	

La partida siguió algunas jugadas más, pero las blancas perdieron al no anotar las jugadas tras el control.

R. C.

Desde Solsona

Ni mucho menos agobiante, aunque el trabajo es imprescindible en la vida cotidiana para la subsistencia, siempre hay un lapso a entremezclar, para complacer el deseo humano, fervientemente requerido, para dar más brillo a un acontecimiento cien por cien Patrio, por ser lo extraordinario como es la celebración del CIEN ejemplar, nada más y nada menos que de la Revista «SIO», de la que tan orgullosos podemos estar los de dentro y fuera de Agramunt, yo principalmente no como hijo, porque no lo soy, pero sí sólo por el hecho de haber vivido 10 años, intensivamente por cierto muy agradables, no puedo excusarme de esta pequeña colaboración que me brindáis, cosa que agradezco a la dirección de «SIO».

Que sirva pues, esta minúscula aportación de esperanza y grandeza en mensaje de amor y cariño a todos los componentes que os disponéis a celebrar tan magno y feliz acontecimiento, que sin duda brillará y siga proliferando extendiéndola más y más a todos los horizontes pues, en ella y con ella podéis relatar todo lo bueno y, cómo no, lo menos buenos. Comunicarse entre sí por medio del deporte de la cultura que todo lo encierra, esperando que vosotros los que tenéis la suerte de vivir dentro de Agramunt, no os olvidéis de nosotros, sabéis que nos encanta leer el «SIO» y que en él pongáis de vez en cuando nuestros nombres y así, creo yo, tendremos más contacto, que es en definitiva lo interesante para en todo momento poder protegerse.

Ya no me resta sino agradecer y felicitaros de corazón por tan magno acontecimiento, repito, y aprovechar la ocasión de decir a los muy queridos amigos todos de Agramunt en especial a mi inolvidable CLUB DE AJEDREZ que sigue aumentando éxitos y que en ese día próximo de junio y en ese número extraordinario se escriban con letras de oro lo trascendental del hecho.

J. CARRERAS

El VIIè APLEC CORAL DE LES TERRES LLEIDATANES a la nostra vila ha estat un èxit en tots sentits. La missa, el dinar al Passeig i el concert a la Plaça han esdevingut tres fitons on ha bategat tot el nostre poble. Ha estat un acte bellíssim l'audició de la cantada en el marc incomparable de la nostra Plaça dibuixada per l'edifici de Casa la Vila, l'església parroquial, i els coberts de cal Pep Ribera i de les Manxegues.

Noucentes veus s'han enfilat cel amunt en una tarda de juny plena de roselles i espigues, i han esclatat dins l'esperit enlluernat de joia, i vibrant d'arrel, dels agramuntins i dels seus amics Un espectacle nobilíssim aquest que, per l'honradesa que l'ha inspirat, s'ha celebrat a plena llum del dia, perquè tothom vegés lliurement com neix i com s'aferma el sentiment més preuat d'un poble. Festa com aquesta s'han d'anar repetint per tal d'aconseguir la normalitat més senzilla. I com a cloenda digníssima cal recordar els mots del nostre estimat senyor alcalde, l'amic de tots, en Josep M.º Inglés. Per molts anys.

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE MAYO

NACIMIENTOS:

José Antonio Salas y Montes día 10

MATRIMONIOS:

Juan-Bta Puvia Cuscollola con Mercedes Vidal Canes día 6
Guillermo Puvia Tuges con Natividad Vidal Canes día 6
Angel Martínez Bautista con Francisca Salmerón Martínez día 12

DEFUNCIONES:

María Vendrell Balaguer día 15
72 años
Magín Ortiz Novell día 30
81 años

• • •

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE MAYO

Día 1	29'7	litros m. ²
» 2	31'4	»
» 6	3'2	»
» 12	18'8	»
» 13	6	»
» 15	3'8	»
» 16	1'3	»
» 17	0'2	»
» 22	5'2	»
» 30	1'5	»
» 31	5'2	»

Total 106'3 litros m.²

EL OBSERVADOR: DIOSDADO PONT

PANTEONES, LAPIDAS y CRUCES

MARMOL, GRANITO
y PIEDRA

de los mejores escultores
de Cataluña

Funeraria
(Casa Romá)

Merced, 19

Teléf. 160

AGRAMUNT

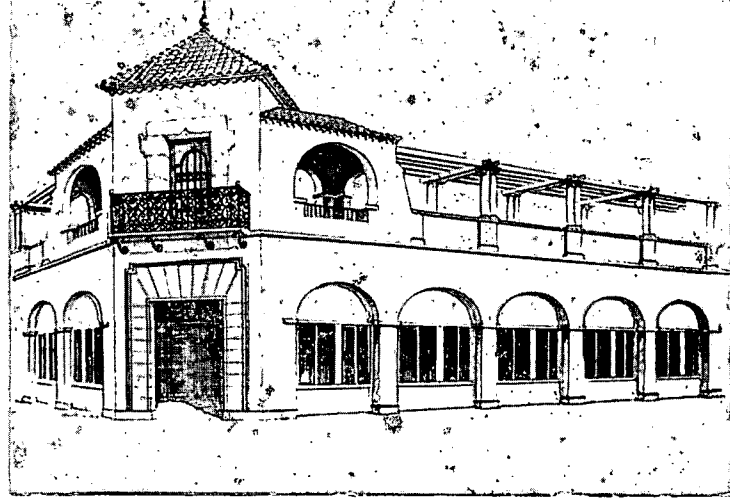
Parlant de Teatre

Bé amics, aquí em teniu i, si em permeteu parlar una mica, ho faré de teatre que és cosa que a mi molt m'agrada.

Quan una obra es posa a l'escenari, moltes hores han fet falta perquè es pugui portar a terme. Un dia es porta nervis, l'endemà es té que repetir fins que surt a gust del director, un altre dia es té ganes de riure i així van passant un darrera l'altre. I ja som al dia esperat. L'escenari està a punt. La gent va entrant poc a poc. Uns seuen a la dreta, d'altres més enrera... La senyora Carmeta diu: Aquest cap en fa nosa, si pogués estar més endavant, això no em passaria.

Entre tant, els actors miren que no falti detall. Tots una mica nerviosos, procuren donar-se ànims els uns als altres... ara que es fon una bombeta i és necessari conviar-la ràpidament.

Tot està a punt. Les llums de la sala es van apagant lentament, i els espectadors es disposen a convertir-se en crítics.

S'obren les cortines i la funció comença. Cada actor interpreta baix les seves possibilitats i bona voluntat, el paper que li ha estat encomanat.

La funció va desembolicant la seva trama fins arribar al final, i el públic demostra el seu agraïment pels minuts passats amb un gran aplaudiment, llavors es borra tot el que es passa durant el temps d'assaig.

Es veritat que manquen moltes coses, però també es cert que d'illusió, alegria i bona voluntat ens en sobra.

JAUMINA

Més sobre Teatre

En el moment d'escriure aquestes ratlles ignorem la resposta a la crida que vàrem fer a tots els aficionats al teatre.

Deiem en un altra ocasió que creiem que hi ha un públic pel teatre. D'entre aquest públic cridem als que sentin quelcom més que l'afició passiva de purs espectadors i vulguin formar part d'aquest equip que es necessita per a portar a l'escenari, amb tot el que això implica, el que està escrit sobre el paper.

Les dificultats per representar qualsevol obra són bastant nombroses. Naturalment parlem de posar a escena una obra teatral amb un mínim de dignitat. No com moltes companyies de les dites professionals, que de tant en tant es deixen caure per la nostra Vila que representen amb mig decorat, amb mobiliari inadequat, el paper mal après o amb un apuntador cridaner.

Aquestes dificultats són tant d'ordre artístic com tècnic. Les primeres comprenen des de la tria de l'obra a represen-

tar, cosa bastant difícil encara que no ho sembli, fins a armonitzar el conjunt d'actors que durant un període de temps evolucionaran per l'escenari donant vida a uns personatges i situacions determinades.

Les dificultats que esmentàvem en segon lloc es veuen agreujades per l'estructura de l'escenari del Casal.

Adhuc contant amb la col·laboració d'aquesta entitat i de la arrendatària de la sala de cinema, el treball pel muntatge dels decorats i el de la lluminotècnia, és molt feixuc. La representació de moltes obres es completament impossible de dur a terme degut a les condicions d'aquest escenari.

Per poder fer front a totes aquestes dificultats i eixamplar l'horitzó del Grup es necessari que aquest consti de més persones. Persones de bona voluntat que, estem segurs, en sentir l'emoció de l'art escènic fluiran del plaer que aquest proporciona a tots els que ho han provat.

J. Bertran i Puigpinós

FUTBOL

CAMPEONATO PROVINCIAL «TORNEO PRIMAVERA»

Si bien nuestros muchachos están realizando un esfuerzo muy elevado para conseguir un digno puesto de cara a la Clasificación Final, los resultados obtenidos hasta el momento no son del todo satisfactorios; aunque esperamos que consigan, por lo menos, adquirir la experiencia suficiente de cara a futuras confrontaciones, así como que su moral siga en pie, como actualmente están demostrando.

A continuación reseñamos los últimos resultados acaecidos a nuestro equipo y que son los siguientes:

Día 30-4-72

C. F. TERMENS 3 — ATCO. AGRAMUNT 0

Día 7-5-72

C. F. ANGLESOA 4 — ATCO. AGRAMUNT 2

2.ª Vuelta

Día 14-5-72

ATCO. AGRAMUNT 1 — C. F. POBLA DE SEGUR 0

Día 21-5-72

ATCO. AGRAMUNT 2 — C. F. ARBECA 3

Después de esta Jornada la Clasificación queda establecida como sigue:

C. F. CASTELLSERA	12	8	3	1	25	9	19 P.
C. F. TERMENS	11	7	3	1	20	9	17 P.
C. F. BARBENS	12	7	2	3	31	16	16 P.
C. F. POBLA SEGUR	11	6	1	4	21	12	13 P.
C. F. ANGLESOA	12	5	1	6	22	28	11 P.
C. F. ARBECA	11	5	0	6	22	19	10 P.
C. F. BELLVIS	12	3	4	5	20	23	10 P.
C. F. ORGAÑA	10	3	1	6	9	17	7 P.
ATCO. AGRAMUNT	11	3	1	7	14	28	7 P.
C. F. BELIANES	12	1	2	9	14	36	4 P.

COMENTARIOS:

Según observamos en la Tabla Clasificatoria nuestro equipo ocupa un lugar que a mi juicio no debería ocupar, ya que he seguido muy de cerca el desarrollo de los partidos, en especial los jugados en campo contrario, pues llevando ventaja en alguno de ellos en el marcador no ha sabido aprovechar la serie de oportunidades para lograr uno o los dos positivos de que ha disfrutado en estas confrontaciones.

J. C.

Festa de Sant Isidre Llaurador

El passat dia 15 de maig, organitzada per la Germandat Sindical de Pagesos i Ramaders, a la nostra Vila celebrarem amb tot relleu la festa de Sant Isidre, patró del pagès.

D'entre els actes més importants ressaltem:

A les 10 h., a l'Església Parroquial, Missa Solemne a la qual assistiren les autoritats i els membres de la Germandat, encapçalades les unes pel Sr. Batlle, en Josep M.ª Inglès, i els altres pel President, en Josep Fitó. Seguidament, a l'avinguda Angel Guimerà, tingué lloc la benedicció dels tractors, pel Rent. Francesc Sabaté, Arxipreste de la Vila, a mesura que es posaven en marxa per donar els Tres Tombs.

L'inscripció d'aquest any ha estat de 133 tractors. Si mirem la de l'any passat, veurem que ha baixat el número; però això no fou motiu de que l'avinguda no presentés un magnífic aspecte.

També aquest any l'embelliment dels tractors tenia el seu premi. Dels 133, optaren al premi de ornamentació 6 i que per cert, n'hi havia alguns que eren veritables joies d'artesanía, pel bon gust que estava fet.

El Jurat qualificador, presidit pel Sr. Batlle, atorgà els següents premis:

1.º Ramón Pintó Torra	1.500 pts. i Trofeu
2.º Francesc Miralles Rubies	1.500 »
3.º Pere Miralles Guasch	1.000 »

Fins a sis qualificats.

A continuació es sortejaren els altres premis, cedits per diferents Entitats i Cases comercials i industrials, cosa que tothom esperava amb ansietat. A través del micròfon, donava compte del resultat del sorteig en Josep A. Alcalà Llop, Secretari de la Germandat.

Finalitzat el sorteig, s'oferí a la sala d'actes de la Germandat Sindical, un vi espanyol, amb assistència de les autoritats i altres personalitats representatives locals.

També com l'any passat, aprofitem les planes de SIO, autèntica «Veu de la Vila», per manifestar publicament, en nom del President de la Germandat, les més expressives gràcies a totes les Entitats i Cases comercials i industrials, per la seva col·laboració desinteressada. I nosaltres l'agraïment per haver-nos convidat.

JAUME CUNAT

FABRICACION Y VENTA DE PANELES DECORATIVOS

*en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos*

V I C A S

Aconsejables para: Comercios, Oficinas

Hoteles, Bares,

Salas Espectáculos,

Almacenes Exposición,

Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 229

Almacén, Exposición y Oficinas:

Calle del Instituto AGRAMUNT (Lérida)

El Municipio

Por el Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Mayo, se han adoptado los siguientes acuerdos:

SERVICIO CONSERVACION CONTADORES AGUA

Aprobar el contrato para el servicio de conservación contadores de agua que convienen el Ayuntamiento e Industrias Auxiliares de Abastecimientos, S. A. facultando al Sr. Alcalde para que lo suscriba en nombre de la Corporación.

CONSTRUCCION CUARTEL GUARDIA CIVIL

Dar cuenta de que el Boletín Oficial del Estado n.º 102 de 28 de Abril ppd.º, aparece el anuncio de subasta de las obras de construcción de una Casa Cuartel para la Guardia Civil, con once viviendas y un presupuesto de 4.462.752-ptas. y un plazo de ejecución de 16 meses.

REGLAMENTO DE HONORES Y DISTINTIVOS

Aprobar definitivamente el Reglamento especial regulador de la concesión de honores y distintivos, elevándolo al Ministerio de la Gobernación para su superior aprobación.

VII CONCURSO EMBELLECIMIENTO PUEBLOS

Dejar pendiente de resolución la convocatoria de la Jefatura Provincial del Movimiento a tal fin.

JUNTA MIXTA REGIMEN CONTRIBUCION URBANA

Designar a Don José Porta Vall, como representante de esta Corporación Municipal en la Junta referida, para la aplicación del nuevo régimen de exacción de la contribución urbana de este Municipio.

CAMBIO MATERIAL AUTO-TAXIS

Autorizar a Don Pedro Farreny Portella el cambio de vehículo para el servicio de taxis.

LINEA TENDIDO ELECTRICO

Informar favorablemente el proyecto presentado por «Fuerzas Eléctricas de Cataluña, S. A.» para instalación de la línea de transporte de energía eléctrica en A. T. 25 KW de a E. T. Socós.

COLOCACION ROTULO

Autorizar a Don Ramón Farré Solé, la instalación de un anuncio en el patio de la casa de su propiedad, con la inscripción «Viajes Marsans, S. A. - Representante».

LICENCIAS OBRAS

- A D. Juan Escolá Figuera, repción. canalera, calle Hdad.
 - A D. Tomás Jové Garriga, construcción de un cubierto en el corral de su propiedad en calle Castillo.
 - A D. Juan Pons Martí, pavimentar corral Arrabal S. Fco.
 - A D. José Soldevila Vilanou, vallar patio trasero y lateral de la casa y sustituir barandilla del balcón por una de hierro
 - A D. Ramón Ribera Solanes, arreglo cúpula en su casa Avenida J. Mestres, 8.
 - A D. Jaime Vila Escolá, obras interiores casa calle Sió, 29
 - A D. Victoriano Nuñez Duque, vallar patio y construir cubierto en Arrabal San Francisco.
 - A D. Benjamin Ramirez Costa, reparación desagüe conexión red general alcantarillado Avda. A. Ros.
 - A D. Miguel y D. Salvador Noguera Plá, cubrir terrado en calle Horno.
 - A D.ª María Barril Solé, obras interiores.
 - A D. José Camins Camps, reparación pavimento.
 - A D. Ramón Pintó Torra, ampliación puerta entrada corral, en Extramuros.
 - A D. Feliciano Carrera Parcerisa, ampliación puerta trasera Bajada San Francisco.
 - A D. Juan Escolá Plá, cambiar barandillas balcones en calle Guimerá.
 - A D. Francisco Miralles Rubies, revocar y pintar bajos casa, calle Zapatería.
 - A D. Juan Cuñat Añé, obras interiores en calle Sió.
 - A D. Mariano Ribera Herbera, conexión a la red general aguas en calle Congregación.
- ## EXPEDIENTE ACTIVIDADES
- Informar expediente instado por D. Miguel Solé Buireu sobre colocación depósito de fuel-oil en Ayda. A. Ros.
- ## DESIGNACION PENDONISTA
- Designar Pendonista para la Procesión del Corpus a D. José M.ª Paris Piqué.
- ## APROBACION DE CUENTAS Y FACTURAS
- Se han aprobado varias por un importe de 242.483 Ptas.

¿Me conocen?

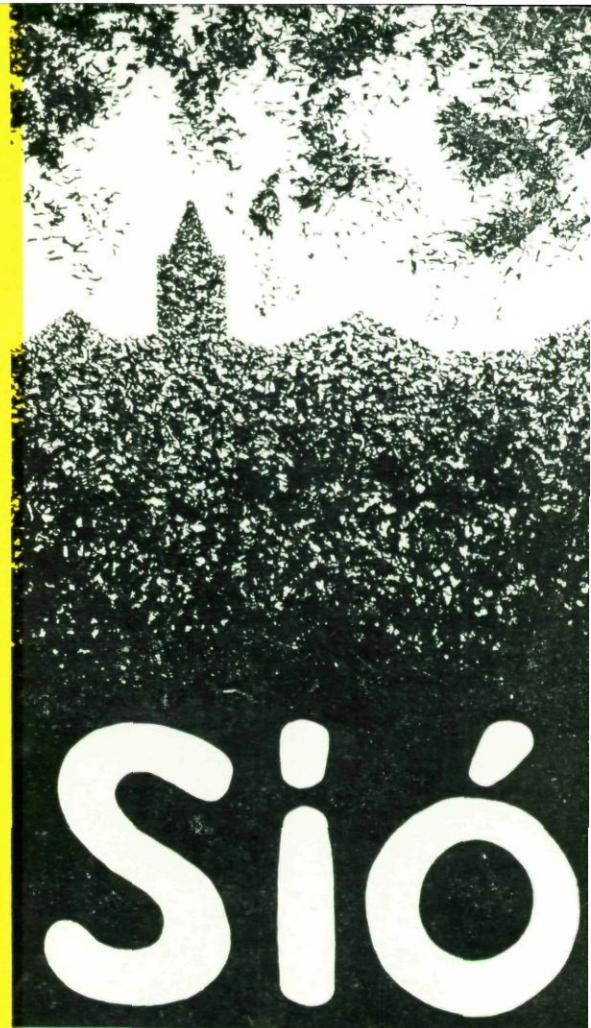
Soy en tintorería el signo de la calidad y seguridad.

Por eso estoy en TINTORERIA

salas

Sió, 29 AGRAMUNT

Suplement dedicat al
VIIe Aplec Coral
de les
Terres Lleidatanes

Anys 9

AGRAMUNT, Juny de 1972

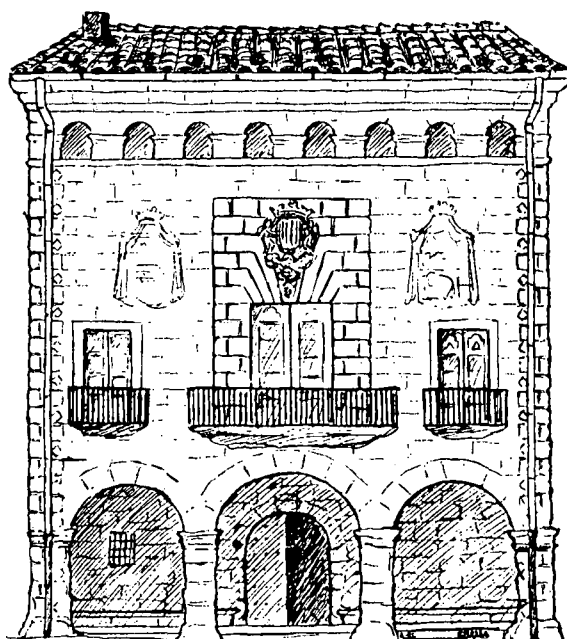
Salutació

Amb el VIIè APLEC DE CORALS DE LES COMARQUES LLEIDANAS A AGRAMUNT, la nostra Vila és testimoni lluminós del batec viu que omple les nostres terres, i que s'exterioritza amb allò que de més noble i colpidor té l'home al seu abast: el cant. Cantar és una funció enriquidora perquè en ella concorreix tota la nostra bondat: la nostra fe, els nostres ideals, la nostra esperança. Essent així, cantar només pot esdevenir, immediatament, un acte d'amor.

És a través d'aquest amor, amb el nostre cor obert, amb la veu joiosa de tots els agramuntins, com donem la benvinguda a les corals que avui ens visiten perquè sabem que deixaran entre nosaltres, com un segell a fruitar abundantment, el millor ressò de la nostra terra.

Benvinguts!

Josep M. INGLÉS
Batlle

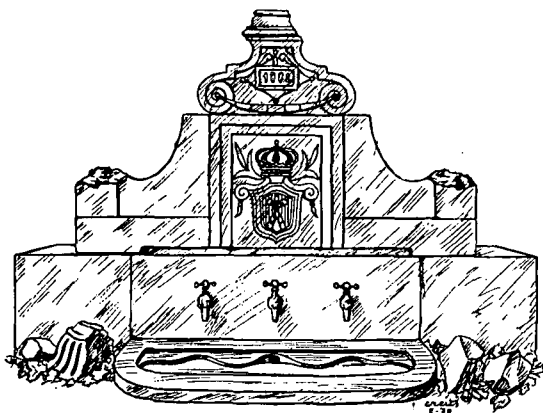
Casa de la Vila

Agramant, canta i estima

Aquest lema que caracteritza la nostra terra «Terra Ferma de Lleida», a les Agrupacions Corals que a través del Centre de Promoció Coral i sota el patrocini de l'Orfeó Lleidetà, desemboca com a final d'un treball en comú de totes les Entitats de la Província a una Convivència de tots els cantaires i directrius, denominat Aplec. Avui, 11 de Juny, arribem al VIIè i la nostra Vila ha estat la designada per acollir-vos.

Jo, com a President de la CORAL D'AVUI, Entitat organitzadora d'aquest VIIè Aplec, en nom meu i el de tota l'Agrupació, desitjo a tothom que l'estada entre nosaltres sigui del tot plaent, ja que procurarem que així sigui. Res més, sinó que aquesta jornada per mitjà del cant, ens uneixi més encara.

Antoni CAMATS
President de LA CORAL D'AVUI

Font del safareig municipal

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglés
Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)
Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración
Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 0
Agramunt (Lérida)

Depósito Legal: L. 138-1964

CANÇO DE LA COGULLADA UN DIA DE MAIG TOT FENT NIU ENTRE ROSELLES I ESPIGUES

De tu a mi,
de mi a tu,
¿quin so floreix?
De mi a tu,
de tu a mi,
amic, ¿què neix?
El mot.
La veu.
El crit.
El cant.
El vers:
l'encís
del cor
aimant.

GUILLEM VILADOT

AGRUPACIONS CORALS I ORFEONS PARTICIPANTS

ORFEO LA JOIA DE MAIG	ANGLESOLA
ORFEO L'ARMONIA	ARBECA
ORFEO BALAGUERI	BALAGUER
ORFEO BELIANENC	BELIANES
CORAL GEBRADA	CALAF
AGRUPACIO CORAL FLORS D'URGELL CASTELLERA	
ORFEO VEUS DEL CAMP	EL SOLERAS
ORFEO DE FLIX	FLIX
ORFEO JUNEDENC	JUNEDA
ORFEO SANT OT	LA SEU D'URGELL
ORFEO TERRALL	LES BORGES BLANQUES
ORFEO LLEIDATA	LLEIDA
AIRON CLUB	MONSO
ORFEO NOVA TARREGA	TARREGA
AGRUPACIO CORAL LA LIRA	TORRES DE SEGRE
ORFEO DE TREMP	TREMP
CORAL JOVE	ESTUDIANTS LLEIDATANS
CORAL D'AVUI	AGRAMUNT

AVUI MES FERMA, SI CAP ENCARA. GENS MENYS

per JOSEP FARRENY

Dedicat al cant, fruit de l'esperit noble d'un poble que «canta i estima». Del fill Agramunt a la mare Lleida.

*Veig vermell i groc, tot esbarriat.
Escapa del xuclador inconscient.
Fuig de l'embut maleït.
Clava bé els claus.
Enganxa bé el serrell.
Renta't bé la camisa.
Sento cants, crits llunyans.
Sento cops de peus i de mans.
D'esperits i cors.
Dels meus germans.
Són grans d'arena, gens més.
Un crit, un cor, un cant, gens menys.
Un home.
UN ALTRE.
MOLTS HOMES.
Cada home un crit, un cant.
Un cor, un cant, gens menys.
El vermell s'integrarà.
En quatre barres rojes i enceses
sobre els rostolls del groc de nostres terres.*

Maig de 1972.

Riu Sió

Orfeó La Joia de Maig - Anglesola

La Joia de Maig fou fundada l'any 1950 i varen ser els seus directius: el Sr. Josep Farran (E.P.D.) com a director, i el Sr. Ricard Mir com a president.

Durant anys hi cantaren solament homes, essent Cor Clavé, en aquests temps es feren solament concerts locals i es cantava tots els anys «Les Caramelles». Va ser Coral mixta l'any 1965 i en aquest any varen entrar com a president el Sr. Domènec Valls i el Sr. Angel Sans com a director. Dos anys després fou designat nou director Mossèn Pedrós. Fet aquest canvi la Coral va començar a participar en els aplecs de les Terres Lleidatanes assistint per primera vegada a l'Aplec de Balaguer.

L'any 1969 van ser designats nous directius: director, Mossèn

Narcís Saladrígues, i president, Josep Sanahuja. A partir d'aquesta data la Coral va prenent cada dia més importància fent sortides molt freqüents destacant-se les dels Aplecs de Flix, Tarrega i Borges Blanques, i juntament amb la Coral d'Avui d'Agramunt hem anat a diferents llocs, ressaltant la sortida a Bellver de Cerdanya.

Actualment hem inaugurat un nou centre de reunions i assaigs i estem treballant com a objectiu principal per l'Aplec a celebrar aquí a Agramunt.

Ara s'ha fet càrrec de la presidència de la Coral una junta de cantaires i segueix com a director Mossèn Narcís.

Coral l'Armonia

Arbeca

La Coral l'Armonia consta de 80 veus, fou fundada l'any 1968 per Mn. Anton Brú i Manuel Gras, director llavors de la Coral l'Armonia, d'Arbeca.

El nom amb que inicia la seva vida va ésser «Impuls Arbequí», actuant per primera vegada a la nostra vila per la festa del Sagrat Cor. La primera actuació fora de la vila, va ésser a Belianes com a preparació de l'aplec d'orfeons a Tàrrega, el dia 1 de juny de 1969, IV de les terres de Lleida.

Després d'una assemblea conjunta entre la Coral l'Armonia i l'orfeó es va decidir unir les dues entitats formant una sola massa coral, amb el nom i la senyera de l'antic cor Arbequí, fundat l'any 1905. Així doncs, l'orfeó continuà les seves activitats amb el nom de «L'Armonia».

De llavors ençà ens hem mantingut sempre actius, hem realitzat nombroses sortides i actuacions, dins de la província i fora d'ella; per nombrar-ne algunes us direm que hem deixat sentir els nostres cants a: Vallfogona de Riucorp, Reus, Tarragona, Gratallops, Barcelona, Sant Martí de Maldà, Valls, Salou, Granollers, etc., etc., sense deixar d'acudir cada any als diferents Aplecs d'orfeons com TARREGA, FLIX, LES BORGES BLANQUES, i enguany, si a Déu plau, a AGRAMUNT.

Així hem continuat i progressem, procurant mantenir sempre viva l'activitat.

Aquest any se'ns presenta també ple d'activitats i actuacions que donaran més vida a l'orfeó, i més amor al cant, perquè tal com diu la nostra consigna, «el poble que canta, estima» i ARBECA «CANTA I ESTIMA» de veritat.

Passatge del Turó dels Dipòsits

Orfeó Balaguerí

Balaguer

La història del nostre Orfeó es pot resumir així:

L'ORFEO BALAGUERÍ fou fundat l'any 1921 pel balaguerí Pare Joan Roig, escolapi. Donà el seu primer concert públic la revetlla de Sant Joan de l'esmentat any 1921 al pati de l'Escola Pia, dirigit pel seu fundador P. Joan Roig.

El 9 de novembre de l'any 1921, amb motiu de les Festes del Sant Crist, patró de la nostra Ciutat, donà el 2on. Concert, amb motiu del qual li fou lliurada la **NOSTRA SENYERA** que encara avui és la mateixa que presideix les nostres activitats, obsequi del nostre fundador P. Joan Roig.

Al cap de pocs anys fou traslladat per la superioritat escolapà el Pare Roig, i és feu càrrec de la direcció de l'Orfeó el notable músic i pianista de la nostra Ciutat, en Francesc Barrot i Regué, que el conduí triomfant per la seva tasca, fins que al cap de pocs anys el va sorprendre la mort prematurament. Llavors se'n feu càrrec un altre notable músic balaguerí, en Simeó Jou, que va continuar el treball dels seus antecessors pels camins de l'èxit, ajudat per M. Albert Vives, el qual va quedar com a director al cap de 10 anys quan morí en Simeó Jou. Malauradament les tasques del nostre Orfeó és veieren interrompudes per l'esclat de la guerra civil.

Durant aquesta primera època l'Orfeó Balaguerí era membre actiu de la Germanor d'Orfeons de Catalunya, i a part de nombroses actuacions a Balaguer, participà en Aplecs i trobades arreu de la nostra terra catalana, com per exemple a Oliana, Tàrrega, Barcelona, etc.

Després de la guerra, l'Orfeó Balaguerí quedà «desarticulat» —per no dir un altra cosa— i la senyera va desaparèixer. Al cap d'uns quants anys, 1954 o 1956, es formà l'Agrupació de Cantaires Balaguerins, cor d'homes, afiliada a la Federació de Cors Clavé, la qual es fongué amb el Cor Parroquial, cor de dones, resuscitant així en potència a l'Orfeó Balaguerí. Però, la denominació d'ORFEO BALAGUERÍ no es prengué fins a l'any 1958, quan ocorregué un fet memorable: la nostra estimada Senyera, que tothom havia considerat perduda per a sempre, aparegué intacta a les golfes de la Casa d'Acció Catòlica. Es va procedir immediatament a adoptar altra vegada el nom d'ORFEO BALAGUERÍ, i l'Ajuntament de la Ciutat lliurà la Senyera al nostre Orfeó en un acte celebrat a LA MIRANDA mitjançant el Tinent d'Alcalde en Lluís Salord i Comella, rebent-la en nom de l'Orfeó l'aleshores president, En Emili Monge i Gili, el que la cedí a En Pere Vallverdú i Bonet, que des d'aleshores és el nostre abanderat. Així podríem dir que comença la segona època del nostre Orfeó. En aquesta època, l'Orfeó ha esdevingut una obra marginal de l'Acció Catòlica, i els seus directors ha estat els vicaris organistes de la Parròquia.

En aquesta segona època, l'Orfeó Balaguerí ha tingut cinc Directors: Mn. Josep Llorens (1958-1961), Mn. Bonifaci Fortuny (1961-1963), Mn. Agustí Brescó (1963-1967), Mn. Constantí Sotelo (1967-1969) i l'actual Mn. Josep M. Ricart (des de 1969). Els seus Presidents han estat: N'Emili Monge i Gili (1956-1958), en Pere Vallverdú i Bonet (1958-1961), en Joan Garcia i Grau (1961-1971) i l'actual, N'Albert Morelló i Baró (1972-...).

En aquesta segona època ha nascut la Coral Infantil (1967), formada i pujada per l'actual directora N'Enriqueta Tena i Rubió, amb un nombre d'uns 70 petits cantaires.

La Coral d'adults, o sia, l'ORFEO BALAGUERÍ, es compon d'uns 45 cantaires, entre els quals s'hi poden comptar els plançons pujats de la Coral Infantil. Compta amb uns 250 socis de dins i fora de la nostra Ciutat.

Orfeó Belianenc - Belianes

Diriem que no és un orfeó de grans vols, però estem contents en general de la línia que hem seguit. Començarem les nostres tasques a finals de 1967 després d'haver vingut al poble, per donar un concert, l'Orfeó Lleidatà, i gràcies al dinamisme d'un sacerdot, Mn. Ramon Blas que ens va convèncer de les nostres possibilitats.

De seguida ens posàrem mans a l'obra, aprendre les cançons, i hem assistit a tots els aplecs que s'han celebrat, a partir d'aquella data, a les terres de Lleida (Balaguer, Tàrrega, Flix, Borges Blanques) i ara ens preparam per a venir al vostre d'Agramunt. Hem assistit també a dues trobades en pobles de Tarragona, concretament, a la Canonja en les festes de Nadal de 1969 i a l'Aplec de Primavera a Bràfim l'any 1970.

Al poble de Belianes hem fet algun que altre concert, i voldríem destacar la trobada que junt amb les corals d'Anglesola, Arbeca i Balaguer tingué lloc al nostre poble, com a preparació de l'aplec que havíem de fer a Tàrrega.

El nostre orfeó procura que els cantaires es trobin bé en els assajos, i ens esforcem a fer-los lleugers, però no descuidem el progrés dels cantaires en tots els aspectes que ajuden a fer-se la persona, i més que res en l'aspecte musical i del cant; per això, a part del solfeig, que fem junt amb l'assaig, hem fet venir algun tècnic, i hem assistit als cursos internacionals i a d'altres de menys volada, com a Vallbona de les Monges i Castell del Remei.

No podríem oblidar en parlar de l'orfeó, la Coral Infantil, lligada íntimament, de manera que sempre que això és possible, l'activitat és conjunta. Amb la coral infantil hem participat en els aplecs de les Terres de Lleida i en els de Catalunya, però voldríem destacar les trobades conjuntes amb els nens de l'Orfeó Lleidatà, primer a Belianes i després a Lleida convivint amb les famílies d'uns i altres nens, dinant en les respectives cases. A part d'això i d'altres activitats que no enumerem, tenim ja fa dos anys les Colònies d'Estiu en les que l'any passat hi prengueren part més de quaranta nens i nenes i a les que assisteixen com a monitors membres de l'Orfeó.

Pensem que és interessant fer notar que a part dels esforços que suposen els assajos setmanals, cada orfeonista paga la seva quota mensual.

Aquest és el nostre historial, breu i limitat, però que a nosaltres ens satisfà i ens esperona a seguir endavant.

Coral Gebrada - Calaf

La Coral Gebrada deu el seu nom al fenomen molt corrent a Calaf, del gebre, que cada any acostuma a fer de les seves. El nom és, per tant, patriòtic.

Es fundà al mes de novembre del 1970 i com a cor a veus mixtes no té altre antecedent a Calaf que el cor parroquial, ja desaparegut.

El formen unes 10 soprans, 10 contralts, 7 tenors i 8 baixos. Entre les veus blanques domina la gent jove, i entre les greus, la gent gran.

La més jove de les components té 12 anys (i nasqué a Agramunt), i el més gran no arriba als 50.

El director té tan sols 18 anys. Els primers records de la seva infantesa són d'Agramunt, on va viure gairebé vuit anys. Es diu: Joan-Sebastià Escué i Olivé.

La Coral jurídicament està adscrita a la Parròquia de St. Jaume de Calaf i és el seu president nat el rector que presideix una junta que formen actualment dos vicepresidents, un secretari, un tresorer i un vocal de cada una de les quatre cordes, a més del director com a vocal tècnic. La junta és elegida per votació popular dels cantaires.

La primera actuació de la Coral cara al públic, va ser el dia de Cap d'any de 1971, en una vetllada de Cançons de Nadal. En aquesta primera actuació la Coral va interpretar cinc cançons a veus.

Pel mes de maig del mateix any, es va fer el concert de presentació oficial. Constava el programa de 18 cançons, entre les que hi havia cànons, negres espirituals, alguna cançó popular catalana, altres d'autors clàssics i una sardana.

Poc temps després repetí el mateix concert a Torà, vila veïna de Calaf.

Pel mes de juny acollírem en el nostre poble a l'Orfeó Lleidatà.

A principis de juliol la Coral participa per primera vegada en una trobada de Corals a St. Llorens de Morunys.

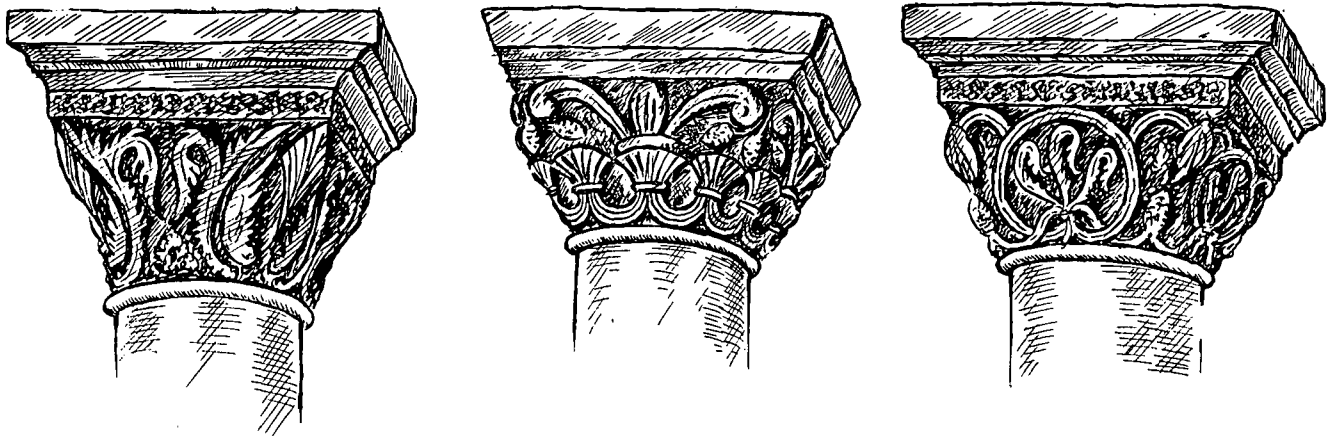
A finals d'octubre vingué a Calaf l'Orfeó Junedenc. Es va fer un concert entre les dues entitats, i els cantaires de l'Orfeó Junedenc es van quedar a sopar i dormir per les cases dels nostres cantaires.

La nostra última actuació va ser el concert de nades que vam fer el dia de St. Esteve en un cordial ambient de germanor.

Actualment estem preparant un concert pel dia de St. Jordi, a la nostra vila, i hi ha en projecte dues o tres sortides.

I aquestes són les activitats de la nostra Coral, que canta amb il·lusió, perquè també aquesta nostra vila de Calaf, canti i estimi.

I ja res més que un «fins aviat», transmetent-vos una cordial salutació a tots de tots els nostres cantaires.

Detall de capitells de l'Església Parroquial

Agrupació Coral Flors d'Urgell - Castellserà

Amb el nom de «Agrupació Choral de Castellserà» es fundà l'any 1926, constituïda per homes, i quina finalitat, a més de cantar les tradicionals caramelles per Pasqua (costum de la nostra terra) era obra claveriana, o sigui, educar el jovent per tal de que fugissin del vici del joc, bastant extès en aquella època.

Els seus primers President i Director foren els malaguanyats En Joan Benet i Petit, Mestre Nacional, i En Domènech Escolà, fill d'aquesta població, fundadors, que portaven a terme els assajos. Posteriorment, molts han estat els presidents i directors d'aquesta Agrupació, un dels quals fou Josep Llordés i Badia, també fill d'aquí, i que durant la seva direcció s'obtingué el trofeu del segon premi provincial a Lleida, en concurs. Bastants anys va ser director de l'Agrupació Domènech Cardenyas. En un d'aquests anys es prengué part en un Concurs que es celebrà a Vilafranca del Panadés, on assistiren 20 Corals, quedant l'Agrupació a sisè lloc.

S'han efectuat moltes sortides i visites a bona part de Catalunya: Costa Brava, Vall d'Aran, Tarragona, Sitges, Montserrat, Girona i Barcelona, actuant en aquesta darrera capital davant l'Emissora de Radio Nacional amb les peces «Empordà», «Els Pescadors», «Cant a la vinya». També s'actuà davant l'emissora de Radio Tàrraga, amb èxit. Recordem que durant molts anys, de manera que ja eren tradicionals, s'efectuaven sortides el dissabte de Glòria; seguint la Segarra, Urgell del mig i ribera del Sió, no deixant mai la Vila d'Agramunt per la excel·lent acollida que sempre ens havia fet. Són dignes de recordar igualment les actuacions davant l'Ajuntament de Girona, Pobla de Segur, Puigcerdà, Capella, Sort, Gerri de la Sal, Blanes, Tàrraga i d'altres.

Per tal de fermentar la moral dels cantaires, que mai no els ha mancat, algunes vegades s'han verificat excursions per Catalunya i fora d'ella, com Bilbao, San Sebastián, València, etc., etc.

Durant alguns anys es portaren a cap obres benèfiques, actuant en la festa de «Homenatge a la Vellesa», obsequiant a famílies necessitades d'aquesta població, actuació a favor de la restauració de la nostra ermita de S. Sebastià, i de l'acabament de les obres del campanar de la parròquia. L'any, 1956 ens fou donada la nova senyera, per generositat i gentilesa del gran protector de l'Agrupació, En Josep Utgés i Folguera, i d'en Domènech Escolà i Jolonh, i ja des d'aleshores aquesta Coral ha sigut batejada amb el nom de «Agrupació Coral Flors d'Urgell». Recordem amb goig la festa d'homenatge a Presidents i directors de l'Agrupació l'any 1960.

L'any 1968, essent President l'actual Pere Torres i Alsina, l'agrupació es transformà en Orfeó, admetent-hi un bon nombre de noies entusiastes de l'Obra, afiliant-nos tot seguit al «Centre de Promoció Coral de les Terres Lleidatanes».

L'any 1969 es prengué part activa en l'homenatge que Castellserà tributà al Mestre Nacional jubilat En Josep Segarra i Gené, President honorari d'aquesta Agrupació.

L'historial d'aquesta Coral és llarg i ocupariem massa espai si intentéssim exposar tots els detalls del mateix.

Recordem només, per acabar, l'actuació de l'Orfeó, l'any 1970, a Múrcia amb motiu de la F. I. C. A., davant l'Excm. Governador i el President de la Diputació d'aquella província. Les trobades que tinguérem amb l'Orfeó de Tremp i «Veus del Camp de Soleràs». Pasqua de Pentecostés amb la «Perla Agustinen-se» de Barcelona i 1 de maig amb l'Orfeó Lleidatà. Són de grat record els concerts de Nadal dels anys 1970 i 1971, aquest darrer amb un extens i selecte repertori, obtingué un èxit brillant. Fou dirigit i assajat pel director Josep Aran, quina magnífica labor continuarà, D. m., mossèn Josep Vila. En la mentada actuació fou presentada per primera vegada la nostra Coral Infantil «Poncelles d'Urgell». Mentres tant, continua venint, com

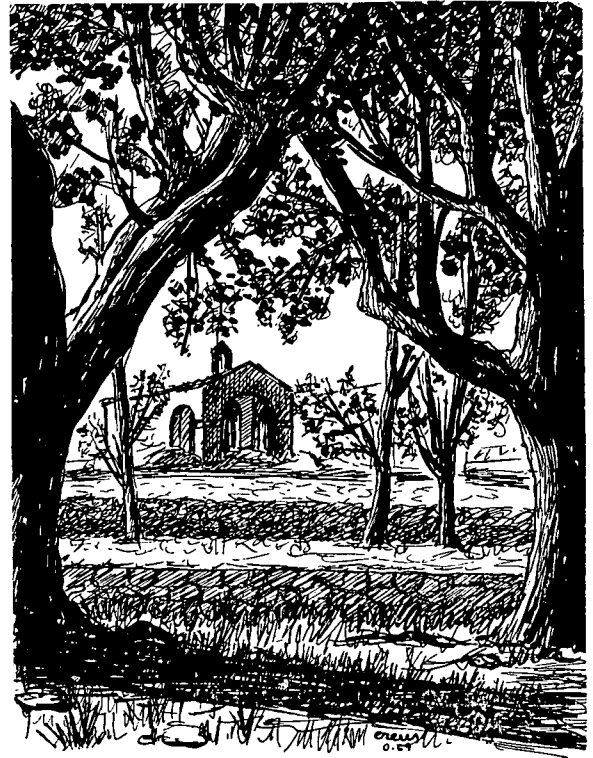
fa alguns anys, per l'assaig de les caramelles el director Enric Subirós.

No ens volem acomiadar sense fer esment del Grup «Escènic Castellserat», filial de «Flors d'Urgell», que ha representat, fins ara, diferents obres teatrals, al començament amb la col·laboració dels professionals del teatre català. En Paco Tuset i Enriqueta Font de Barcelona amb les obres «El cor del Poble», «Calvari d'Amor», «Maleïda la Guerra» y d'altres. En els entreactes actuava el tercet vocal «Flors d'Urgell» i alguna vegada el nostre solista Ramon Daniel, interpretant alguns fragments de sarsuela, com «El cantar del arriero», «El huésped del sevillano», «Granada», «O Sole mio», etc., i cançons populars catalanes. Un grup de rapsodes contribuïen a fer força agradable la vetllada.

Y... quedem fent l'assaig de les caramelles per la propera Pasqua de Resurrecció i preparar-nos amb molta il·lusió per la trobada que, amb l'ajuda de Déu, tindrà lloc la recordada vila d'Agramunt, per tal de celebrar tots agermanats el VIII Aplec Coral de les Terres Lleidatanes.

Canta i estima la Coral Flors d'Urgell.

EL PRESIDENT
Pere Torres

Capella del Socós al Passalg

INVOCACIO A SANT JORDI

M. BERTRAN i ORIOLA
A. PÉREZ i SIMÓ

*Apunta la llança Cavaller del vent
i obre'ns l'esperança a la carn sofrent.
La sang escolant-se,
la sang escolant-se amorosament trobarà bonança
de ressorgiment.
Amb tu primavera amb tu rosa vera de fidelitat
vermella expandida
joiosa ferida
com la llibertat.*

Orfeó Veus del Camp - El Soleràs

EL SOLERAS és inclòs, amb raó, en el rengle de les poblacions lleidatanes amb més forta tradició musical. Anys enrera, les orquestres locals assoliren un gran prestigi.

L'any 1924, JOSEP ARAN i CUCURULL, suara traspassat, fundava la Banda «ELS HEREUS». Ell ens ha deixat escrit d'aquella efemèrides el següent:

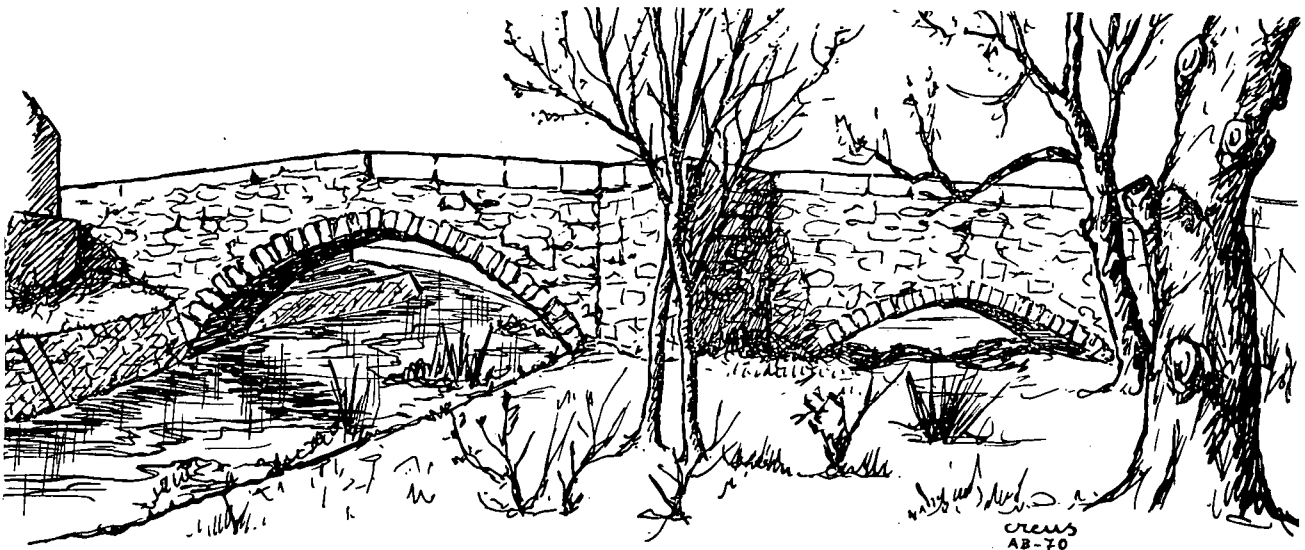
«El vint de desembre (1924) vàrem donar un concert. En dit concert vàrem cantar la Sardana "Catalunya plora"; vàrem ésser molt aplaudits. Es recaudaren unes vint-i-cinc pessetes que foren trameses a Barcelona pel monument a Guimerà, a benefici del qual fou donat el concert.»

Trenta anys més tard, el 1954, JOSEP ARAN i FLIX, el seu

fill, fundava l'ORFEO VEUS DEL CAMP.

Els concerts locals i amb altres poblacions, les Trobades, els Aplecs i gravacions han estat el resultat d'una tasca dura, però la tenacitat i la disposició excel·lent de tots els que des d'un principi sentien l'anhel d'enlairament individual i col·lectiu feu vèncer els obstacles.

Per això avui, 13 anys després de creat l'ORFEO VEUS DEL CAMP, i amb la recent estrenada CORAL D'INFANTS, continuadora de la nostra tradició músico-coral en el futur, tenim el goig de constatar com en una població d'uns 600 habitants la perseverança posada al servei d'una obra encomiable ha tingut com a resultat una agrupació orfeònica de mèrits indiscutibles.

Pont romà sobre el riu Sió

Orfeó de Flix

ENTITAT FUNDADA el 25 febrer del 1952.

LEGALITZADA A ASSOCIACIÓ D'ENTITATS (visats pel Govern Civil). — Desembre del 1964.

DIRECTOR. — Joan Bta. Sabaté i Sánchez (únic des de la fundació).

SOTS-DIRECTOR. — Santiago Mulet i Pujol (càrrec creat a partir del 1969).

DIRECTORA. — Anna M.ª Velando i Serentill (Coral Infantil).

CORAL INFANTIL. — Es creà l'any 1970.

ACTUACIONS. — A totes les Fires de Reus. Centre Català de Madrid. Inauguració monumental «Batalla de l'Ebre», a Tortosa. Al Monastir de Pedra. A tots els festivals benèfics i culturals organitzats al poble i comarca.

APLECS. — Homenatge a Lluís Millet. Homenatge a Pompeu Fabra. A Tàrraga, Les Borges Blanques. Trobada Torres de Segre.

ORGANITZA. — V Aplec de les Terres de Lleida i Tarragona.

JUNTA ACTUAL

President: Josep Masip i Llecha
Vice-President: Josep Blanch i Caballé
Secretari: Joaquim Giménez i Guiu
Tresorer: Francesc Visa i Alabart
Vocals: Ramón Sánchez i Casas
Abelard García i Bagés
Josep Bagés i Rabassó
Maria Dolors Heras i Galcerà
Maria del Remei Franch i Català
Maria del Pilar Más i Llop

PRESIDENTS DES DE LA SEVA FUNDACIÓ

Josep Sabaté i Sánchez
Ramón Sabaté i Nogales
Santiago Mulet i Pujol
Francesc Visa i Alabart
Josep Mulet i Pujol
Josep Masip i Llecha
Eugenio Sabaté i Nogales
Germinal Lazcano i Masot

Programa d'Actes

A 2/4 de 10 del mati. Arribada dels Orfeons a la Plaça del Pou.

A 2/4 d'11. Missa concelebrada a la Plaça del Mercadal.

Els orfeons interpretaran conjuntament la Missa del Pare Irineu (161) i el motets:

VINE DÉU CREADOR, de Bach.

AL·LELUIA LLOEM AL SENYOR, d'I. Segarra.

VOS SOU SENYOR, de Bach.

EL SENYOR ES EL MEU PASTOR, de Josly.

O QUIN GRAN GOIG, QUINA JOIA.

A 2/4 de 12. Imposició de llaçades a les senyeres dels orfeons.

A les 2 de la tarda. Dinar de germanor al Passeig.

A 2/4 de 6.

Concert

a la Plaça de l'Església.

A 2/4 de 8. Comiat.

EL ROSSINYOL

Popular catalana

A. PÉREZ MOYA

*Rossinyol que vas a França, Rossinyol,
encomana'm a la mare, Rossinyol,
d'un bell bocatge, Rossinyol, d'un vol.
Encomana'm a la mare, Rossinyol,
i a mon pare no pas gaire, Rossinyol,
d'un bell bocatge, Rossinyol, d'un vol.
A mon pare no pas gaire, Rossinyol,
perquè a un pastor me'n ha dada, Rossinyol,
que em fa guaràar la ramada, Rossinyol,
d'un bell bocatge, Rossinyol, d'un vol.*

AGRAMUNT - VII APLEC CORAL DE LES TERRES LLEIDATANES

EL CAN

*Al damunt
aixequem u
que'ls farà
Au companys
germans al
en senyal d
Que voleii!
Contemplen
Al damunt
aixequem u
que'ls farà*

P

A CA

EL CAÇADOR

GOBBO SO PA

LA PRESO DE

CANÇÓ DE MA

Direcció:

PRO

EL CANT DE I

D

ROSA DE BARI

Direcció:

VENIU TOTS B

Dire

EL ROSSINYOL

D

MUNTANYES D

Dire

EL MINYONET

Direcció

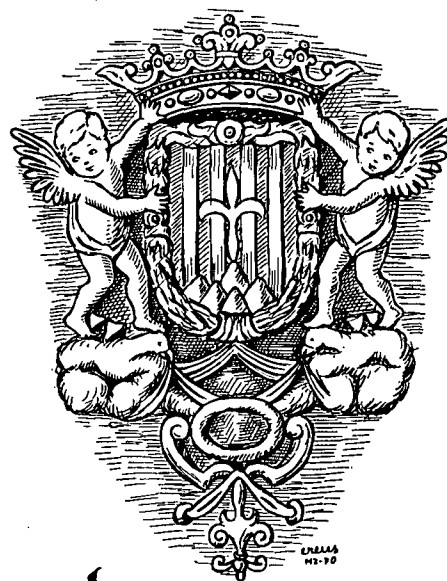
LA SENYERA

Lletra de JOAN MARAGALL

Música de LLUÍS MILLET

dels nostres cants
na senyera
més triomfants.
ys, companys, companys
vent desfem-la
e llibertat.
en sa dolça majestat!
la en sa dolça majestat!
dels nostres cants
na Senyera
més triomfants.

Oh, bandera catalana!
Nostre cor t'és ben fidel:
Volaràs com au galana
pel damunt del nostre anhel,
per mirar-te sobirana
alçarem els ulls al cel,
per mirar-te sobirana
alçarem els ulls al cel.
I et durem arreu enlaire,
enlaire voleiant al grat de l'aire
el camí senyalaràs.
Dóna veu al teu cantaire,
llum als ulls i força al braç.

Programa del Concert

PRIMERA PART

PROGRAMA DE LA CORAL D'AVUI

Popular Alemanya
Popular Italiana
Popular Catalana
Popular Russa
Ramon Casals i Muntada - Agramunt.

APA MINYONS FORA LA TENDA

Direcció: Manuel Gras - Arbeca

Casulleras

L'EMPORDA

Direcció: Angel Sans - Tàrraga

Morera

QUIN DOLÇ CANT

Direcció: Josep Vila - Castellserà

Canon

NO TARDIS JACK

Direcció: Antoni Huguet - Belianes

Foster

SEGONA PART

PROGRAMA CANTAT EN COMÚ

LA SENYERA Lluís Millet
Direcció: Antoni Pulol - Juneda.
DISSA Werner
M.ª Carme Giné - Les Borges Blanques
ONS AMICS Frank
Direcció: Domènec Cardeñas - Tremp.
Pérez Moya
Direcció Joan Bta. Sabaté - Flix
EL CANIGÓ Nadal Puig
Direcció: Josep M.ª Ricart - Balaguer
Casulleras
: Francesc Charles - Torres de Segre

TERCERA PART

PROGRAMA CANTAT EN COMÚ

COHORS GENEROSA

Direcció: Antoni Cagigós - La Seu d'Urgell

Kodaly

INVOCACIO A SANT JORDI

Direcció: Narcís Saladrígues - Anglesola

Pérez Simó

AMOR QUE TENS MA VIDA

Direcció: Josep Aran - El Soleràs

Anònim

BON JESUS, OH TENDRE MESTRE

Direcció: Lluís Virgili - Lleida

Bach

CANTICORUM IUBILO

Direcció: Constantí Sotelo - La Seu d'Urgell

Haendel

Orfeo Junedenc

JUNEDA

L'ORFEO JUNEDENC és la fusió de la tradició del seny i de l'empenta de les noves generacions.

En principi, Juneda sempre ha tingut una bona tradició coral. Podríem dir que fa setenta o vuitanta anys que es practica el cant coral en l'esmentada vila i, en aquesta llarga història, sempre han treballat un mínim de dos Cors Claverians a l'encems.

Com a resultat de la malaltia del nostre temps, les tradicions han anat decaient, però sortosament un Cor Claverià ha mantingut la seva activitat fins als nostres dies: el Cor «ELS CANTAIREs», entitat que fou fundada als voltants del 1930, dirigida pel mestre RAMON ROSINACH i SOLE, i presidida per JUAN AIXALA i BRAGOS.

Paral·lelament a les activitats dels «CANTAIREs», hi va haver un grup de jovent que, orientats per una mestra d'escola —na ROSA FARRAN i FALCO— van veure en aquesta tradició el camí per a formar un grup que s'apartés de la vulgaritat d'esperit, i mitjançant de la música Coral, trobés el seu camí, un camí d'esperança, de formació cultural i espiritual, de donació als altres, un camí orientat a aconseguir la formació integral de l'home.

Passava això a principis de l'any 1967.

Portats per aquest noble afany, es van posar en contacte amb el CENTRE DE PROMOCIO CORAL DE LES TERRES DE LLEIDA, per a demanar ajuda moral i tècnica, trobant una decida i eficaç resposta per part d'aquest CENTRE.

En LLUIS VIRGILI I FARRA va ésser l'encarregat de donar-los-hi unes xerrades per orientar-los en aquestes tasques que volien dur a terme, seguint-ho plenament, doncs immediatament es va posar a treballar de ferm, constituint «L'AGRUPACIO CORAL COR JOIOS», una Junta Directiva encarregada de dirigir aquestos passos decidits de la joventut i, com no podia faltar, LA CORAL INFANTIL «L'ESCLAT», veritable camí de formació per als infants, pensant en el dia de demà i, destinada a nodrir les files dels cantaires de la Coral adulta.

La direcció tècnica de l'ENTITAT fou encomanada a l'ANTONI PUJOL i GIMENEZ, un jove cantaire de l'ORFEO LLEIDATA, que havia estat alumne dels CURSES INTERNACIONALS DE DIRECCIO CORAL I PEDAGOGIA MUSICAL INFANTIL, que organitzà el mateix ORFEO LLEIDATA.

Na ROSA FARRAN va ésser nomenada responsable dels infants, tasca que encara realitza actualment, assistida en els dos últims anys per na MONTSERRAT COLOM i SALLA.

Tots plegats, i sempre sota la supervisió de la Junta directiva —presidida per en JOSEP DOMENECH i MIRA— es van posar a treballar molt il·lusionants en aquestes tasques de formació, i van anar avançant per aquest difícil però agradable camí escollit.

Als sis mesos de la seva formació van donar el seu primer concert, amb l'esperança de trobar la resposta positiva per part del poble, cosa que certament van aconseguir. La reacció va estar molt per part de tots i, en especial en el que fa referent a totes les Entitats Oficials i Culturals del poble.

Després han continuat aquesta tasca amb els clàssics concerts de Nadal i de Fi de Curs a la vila, juntament amb un conjunt de desplaçaments a diverses localitats de tot Catalunya. Podríem nomenar Barcelona, Roda de Ter, Bell-lloch, Calaf, Berga, La Pobla de Lillet, Sant Pere Sallavinera, Les Borges Blanques, Bonastre, etc., i també una vila de l'Aragó, Monçó (Osca). Cal destacar també la nostra assistència als Aplecs de les Terres de Lleida, Bellpuig, Balaguer, Tàrraga, Flix, les Borges Blanques, i l'Aplec del Cinquentenari de l'ORFEO NOVA SOLSONA.

També es pot fer referència a l'Aplec Comarcal que va reunir a la nostra vila les Corals d'Arbeça, d'El Soleràs i les Borges Blanques.

Diverses Corals han tingut acollida a Casa Nostra, i esperem que això es continui realitzant.

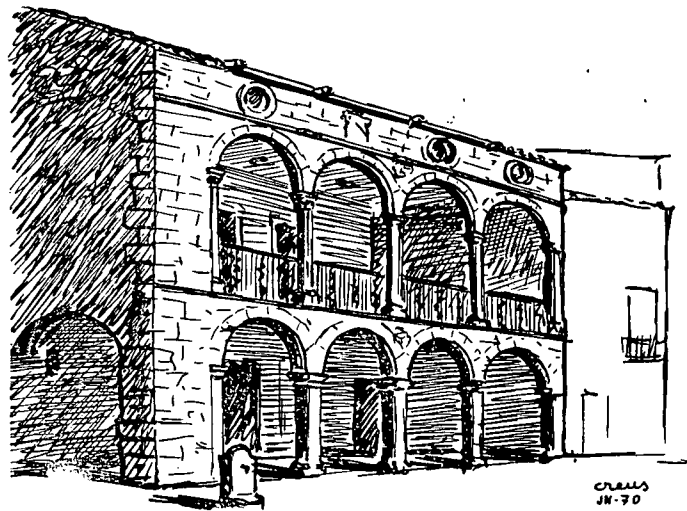
En mitj de tota activitat, es va produir un fet certament trist. El director del Cor «Els Cantaires» —Sr. Rosinach— es va veure obligat a deixar les seves activitats per motius de salut, paralizant en certa manera les activitats d'aquesta Entitat.

Aquest fet, juntament amb la notable manca de veus d'homes que patia la Coral Cor Joiós, va motivar un atancament de les dues Entitats. Després dels primers contactes de tipus amistós, es va donar el pas definitiu i, potser, el més positiu en la seva història: la fusió de les dues en una sola, donant vida així a l'actual ORFEO JUNEDENC.

Sortosament, ara hi ha, entre les files dels nostres cantaires, representants de totes les edats i podem dir molt satisfets que això no origina cap tipus de problema, ans al contrari, permet de trobar l'equilibri que sempre hem perseguit: EMPEMTA - SENY.

Volem expressar que el camí que busquem com a cantaires no és pas «fer demostracions de ben cantar», al contrari, volem fer de cada assaig, de cada concert, una vivència, cercant pel camí de la música una projecció humana, cultural i espiritual, tasca per la qual hem de lluitar totes les Corals de Catalunya i, per que no, d'arreu del món.

Finalment, un vot de confiança a la CORAL D'AVUI, en la seguretat de que aquest VIIè Aplec tindrà una feliç realització i sumarà un èxit més a la ja llarga història dels APLECS DE LES TERRES DE LLEIDA.

Casa l'Amball - Agramunt

Orleó Sant Ot - La Seu d'Urgell

Sota l'excels patronatge del Sant Bisbe Ot, aquesta coral de la ciutat dels bisbes-prínceps, formada per una cinquantena de cantaires de variada edat i procedència, estudiants molts d'ells, va ésser fundada l'any 1962. Ha conreat sempre els més depurats estils de la música coral. Ha tingut preferència per la polifonia sagrada del segle XVI, que fa ressonar sovint sota les voltes de la catedral romànica en el culte presidit pel Bisbe en les grans solemnitats. A més d'aquestes actuacions dona concerts a la Seu i fora, essent particularment important la seva participació en els tres festivals Brudieu dels anys 1969-1970 i 1971.

La secció infantil de l'Orfeo Sant Ot està formada per un centenar de nens i nenes de tots els col·legis.

El president de l'Orfeo Sant Ot és en Ricard Sabanés i el director Mossèn Antoni Cagigós va estudiar i graduar-se en música a Roma al costat del mestre Bartolucci, director de la Capella Sixtina.

Orfeó Terrall - Les Borges Blanques

L'Orfeó Terrall es va organitzar a la ciutat de Les Borges Blanques com a conseqüència del caliu deixat en ella pels Orfeons Lleidatà i Nova Tàrrrega en un concert que van fer en el mes de gener de l'any 1969.

Un reduït grup de joves van posar a la pràctica l'idea de fer un Orfeó i així a finals de l'estiu d'aquell mateix any, ja es va començar a cantar en el local «Rio Club» del senyor Manel Urgell; la sala de ball dels diumenges es transformava dos dies a la setmana en lloc d'assaig del que seria l'Orfeó Terrall.

La mà lleugera i segura d'en Josep Aran, juntament amb el jove Pere Giné i la senyoreta M.ª Carme Giné de la nostra ciutat posaven a tó aquelles veus tan variades, entonades i desentonades, dels que anavan allí per curiositat o perquè sentien les ganes de cantar com havien fet d'altres temps.

Com que el món diu que tot arriba un dia o altre, també va arribar la primera actuació de l'Orfeó Terrall, no se'ns oblidarà mai, a l'Església Parroquial la Nit més Santa de l'any, la nit de Nadal de 1969, mitja hora abans de començar la «Missa del Gall».

En aquella actuació ens va dirigir la senyoreta M.ª Carme Giné, encara avui ho fa. El dia de Sant Esteve, trencat el gel de la primera vegada, vàrem fer el concert al Cinema Terrall juntament amb la Coral Infantil «Veus Naixents», creada a l'ombra de l'Orfeó que tot just era un arbret senzill.

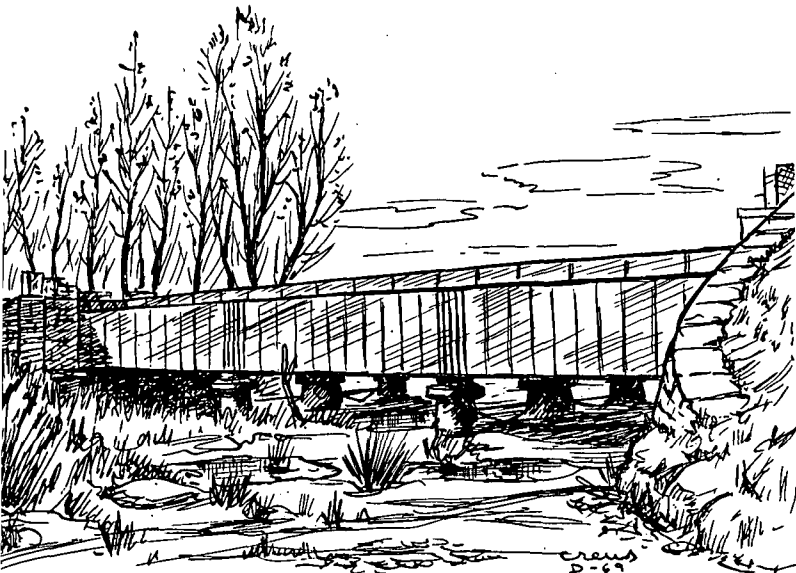
Perquè el nom d'Orfeó Terrall? Doncs perquè dient aquest nom no hi ha dubte d'on venim.

La primera sortida que va fer l'Orfeó fora de Les Borges va ésser a Juneda amb motiu de la preparació del grup al què estàvem posats per actuar a l'Aplec de Flix, el V^e de les Terres de Lleida i Tarragona, l'any 1970.

Abans però, al local del Rio Club que encara ens servia de lloc d'assaig hi havíem fet el Concert de Pasqua també juntament amb la nostra Coral Infantil. La cosa anava endavant i cada cançó era una experiència fantàstica per a tots els qui anàvem dues vegades a la setmana a cantar.

L'Aplec de Flix va ésser una bona dosis de moral i d'il·lusió que a tots ens va omplir fins dins. Veure tants cantaires junts, veure tanta amistat i germanor i veure el bon tracte que a tots ens van fer.

El que més ens va impressionar de l'Aplec a Flix va ésser el

«Pont de ferro», aqüeducte del Canal d'Urgell

cartell del final del Concert on hi deia: «Fins l'any que ve a JUNEDA o LES BORGES BLANQUES».

La proposició era temptadora i de molta responsabilitat per a nosaltres. La vàrem acceptar, però convençuts que la feina seria molta i de molt difícil realització.

En aquells dies de setembre de 1970, l'Ajuntament ens cedi un local als baixos de la Casa de la Vila vella.

Per posar-lo en condicions, molts dels cantaires de l'Orfeó hi van passar bon munt de matins de diumenges i vespres de dies feiners. Per fi, després de molt esforç, tenim un local propi on no donarem molèstia a ningú i que ens servirà de lloc d'assaig i local social a la vegada.

Juntament amb la preparació del concert de Nadal que es realitzà en el seu degut temps, encara que amb cert retard a causa de la neu que ens va caure tot d'un plegat, ja començàvem la tasca de perfilar l'organització de l'aplec, la distribució de treballs i feines i la manera de buscar la participació de tots els components de l'Orfeó i de tot el poble.

Els dies pasaven més depressa que mai i, quasi sense adonar-nos-en, vam ser al concert de Pasqua. Era una prova de les cançons de l'aplec.

L'Aplec!, quants mals de cap i preocupacions i quantes alegries i satisfaccions! Es una cosa que no es pot explicar, ni comprendre si hom no s'hi troba dins. Sembla un somni si es mira ara després d'haver passat. El premi més gran va ser veure la cara d'il·lusió, de joia i les llàgrimes que queien cara avall a molts dels borgencs que van anar al concert, i la cara de sorpresa dels que sortien al carrer i veien un ambient i alegria propis de la Festa Major.

Tot el poble es va oferir i col·laborar tant econòmicament com amb d'altra mena d'ajuda i els Orfeons de les Terres de Lleida van marxar contents de la nostra ciutat, això és el més important.

El descans de l'estiu era merescut, però no per això es pugué fer plenament, doncs a l'agost vam assistir a la missa funeral de Ferran Saperas, el màrtir claretí, les despulles del qual foren traslladades del cementiri a l'Església Parroquial de Tàrrrega.

S'atansava la data que commemoraria el segon aniversari del primer concert de l'Orfeó i també s'atansava un fet molt important: tendríem una senyera. Tendríem un símbol i un vigilant que ja no ens deixaria mai més. Gràcies a la desinteressada col·laboració i ajuda dels senyors Viola-Tarragona vam veure realitzat el somni de molts de nosaltres.

El dia 19 de desembre, ja tot preparat i a punt, vam celebrar la diada de la festa de la Inauguració de la Senyera. El dibuix havia estat fet per l'artista borgenc en Pau Macià i el brodat per na Paulina Motlló, de Lleida. Una missa amb l'assistència de les autoritats locals, la padrina de la Senyera na Montserrat Tarragona de Viola, els seus familiars, representació del SOC amb la persona del president de la Delegació de les Terres de Lleida i l'orfeó invitat l'Agrupació Coral «La Lira», de Torres de Segre. Després de la missa, un concert, una mena de recepció amb un petit aperitiu i un dinar de germanor tots els cantaires.

El dia 1 de gener d'enguany van anar a Juneda a participar en el concert de Nadal de l'Orfeó Junedenc.

Quan a activitat de l'Orfeó en el que queda de temps fins a l'estiu, tenim la participació a l'Aplec de les Terres de Lleida a Agramunt, i la vista a Torres de Segre, pendent de tornar.

Si no hi ha res de nou, quan surti al carrer aquest escrit ja haurem participat al PRIMER APLEC INTERPROVINCIAL DE MASSES CORALS a Benicarló (Castelló) el dia de Pasqua, 21 de maig.

Tots els components de l'Orfeó Terrall, juntament amb el seu president en Francesc Valles i Rubinat, i tota la junta directiva desitgem a tothom de les Terres de Lleida, i molt especialment als veïns d'Agramunt i dels pobles dels voltants, una feliç i venturosa celebració del VIIe APLEC DE LES TERRES DE LLEIDA. Amics tots, per molts nays!

Orfeó Lleidatà - Lleida

CREACIO. — Va néixer de la Societat Coral La Violeta, fundada en 1874. A l'any 1953 i sota la direcció d'en Lluís Virgili es converteix en la Coral Mixta i es presenta amb el nom de l'ORFEO LLEIDATA.

PRESIDENT. — Actualment el nostre President és en Ramon Farré i Puig, director del Banc de Bilbao i organitzador lúcid i brillant de totes les nostres activitats.

DIRECTOR. — Lluís Virgili, ànima de l'ORFEO LLEIDATA I DE TOTES LES SEVES ACTIVITATS.

LLOCS VISITATS. — Tota Catalunya, Pamiers, Foix, Lyon de França, Arezzo d'Itàlia, etc.

PREMIS. — Entre altres: 2on. premi a SAGUNTO a un Certamen de Mases Corals. 1er. Premi de 1971 otorgat pel «Círculo

de Bellas Artes» de Lleida a l'ORFEO LLEIDATA per la seva tasca musical.

ACTIVITATS. — A més a més de la Coral Mixta tenim la Coral Infantil. Hem donat 9 Cursos Internacionals de Direcció Coral i Pedagogia Musical Infantil. Hem donat Cursos Nacionals de Música.

Tots els estius portem «Cantarelles d'Estiu»: nens de tot el País van a Tírvia (Pirineu Lleidatà) a aprendre de cantar, treballs manuals, excursions, depuració del llenguatge, etc., etc.

Portem també a bon terme la Promoció de les Terres Lleidatanes: crear i animar noves Corals a la nostra terra.

També tenim el Patronat d'Art Juvenil: hi ha ensenyament de català, flauta dolça, piano, solfeig, treballs manuals, cant, etc.

Passeig de Josep Brufau

Polifónica Airon Club - Monzón

DENOMINACION. — Polifónica AIRON CLUB.

DOMICILIO. — Zona Residencial MONSANTO IBERICA, S. A. Teléfonos 240 - 244 - 147. MONZON.

DIRECTOR. — Don Antonio Pujol Giménez.

NUMERO COMPONENTES. — Treinta y tres.

BREVE RESEÑA HISTORICA

En la Semana Santa de 1970 hace su pública presentación ante sus conciudadanos con un Concierto-Pregón de la Semana. Al frente de la agrupación coral su creador y director, don Gregorio Azagra, hombre joven y con notables herencias musicales en la dirección coral.

Al ser una actividad más de entre las que forman la Sociedad Cultural y Recreativa AIRON CLUB, perteneciente al Grupo de Empresa de Educación y Descanso, y asistida por MONSANTO IBERICA, S. A., su finalidad primordial es la de desarrollar

entre sus socios y amigos la afición a la música coral como un medio de promoción humana de sus componentes en lo cultural y artístico.

Es por ello por lo que sus actuaciones en público se limitan al ámbito local, con alguna salida esporádica a la comarca, representada, en este caso, por sus poblaciones de más relieve cultural como son Barbastro y Graus. Debe añadirse la salida a la ciudad francesa de MURET, dentro del intercambio de actividades culturales y recreativas que sostienen ambas ciudades desde su hermanamiento oficial; así como la participación en el pasado festival de Masas Corales «Canal de las Bardenas» de Ejea de los Caballeros.

En la actualidad se halla al frente de la misma don Antonio Pujol, joven y experto director salido de la escuela polifónica del prestigioso Orfeó Lleidatà, gracias a cuya inestimable colaboración esta agrupación ha podido iniciar una nueva etapa de organización y perfeccionamiento.

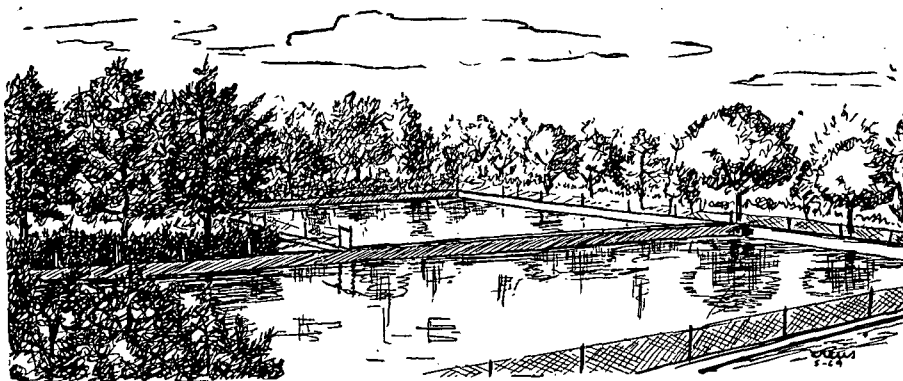
Orfeó Nova Tàrrega - Tàrrega

L'ORFEO NOVA TARREGA fou fundat l'any 1915 pel seu mestre i director Josep Güell i Guillaumet, el qual estigué al davant de l'Orfeó fins el seu òbit, el qual ocorregué en 1930. Durant el temps del seu mestratge creà un caliu d'animadors de la bona música i del cant coral, imprimint en la munió de cantaires que el voltaven unes qualitats, sobradament reconegudes en el seu temps en vers, en quan a la justesa, amplitud i sonoritat de les veus aplegades de l'Orfeó que hom considerà un dels orfeons de més prestigi de Catalunya, confirmant tanmateix aquesta asseverança en el concert que tingué lloc en el «Palau de la Música Catalana» cantant el «Magnificat» de Bach.

La segona època de l'Orfeó foren els directors en Mn. Serret i Jaume Vidal i Sastre, els quals deixaren una empremta de bona recordança.

Avui sota la direcció del seu jove mestre l'Angel Sans i Sorribes, l'Orfeó continua la tasca en l'obra gloriosa, deixada pel seu primer mestre Josep Güell, en el conreu de la música clàssica-polifònica i la cançó popular catalana i també de forana, però el més interessant és la continuïtat de l'obra coral que l'Orfeó Nova Tàrrega, dia a dia, empeny i viu amb tota intensitat.

La Coral Jove data de l'any 1969. Ha estat organitzada pel seu director Mn. Constantí Sotelo i Paradela.

Dipòsits d'aigua potable

Agupació Coral La Lira - Torres de Segre

En el año 1929 el Rvdo. Francisco París fundó la Agrupación Coral La Lira, dando su primera actuación el día de Pascua de dicho año; también dieron otra actuación en el Monasterio de Montserrat.

Dado el tiempo pasado y no habiendo ningún papel que acredite ninguna otra clase de actividades, no nos es posible detallar más. Estas actividades quedaron truncadas con motivo de estallar la guerra en España.

En el año 1944 se intentó reanudar la Coral, pero dada la muerte de su fundador, el Rvdo. Francisco París, durante la guerra, no pudo ser posible. Si se hizo alguna actividad, fueron locales.

En el año 1956 volvió a reaparecer la Coral, esta vez bajo la batuta del señor Francisco Charles y Antonio Duaigües; durante este período se interpretaron las Misas **Tedeum Laudamus** y **Oc est corpus mei**, de Perosi.

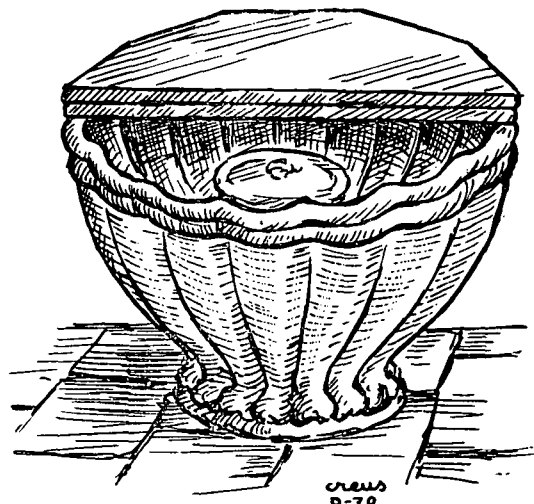
Durante este período se intentó cantar con voces mixtas, dando actuaciones en las poblaciones vecinas. Este período quedó interrumpido en el año 1960.

En el año 1969 volvió a resurgir la Coral, gracias al interés que demostraron algunos cantores de otros años.

Esta vez bajo la batuta del Rvdo. Manuel Domingo, haciéndose actuaciones en la villa quedando demostrado el interés que había de volver a cantar. Por motivos personales cesó de director el Rvdo. Manuel Domingo. Durante este tiempo nos ayudó el Sr. José Arán en las tareas de dirigir, no tardó mucho en

volver a ocupar este cargo el Sr. Francisco Charles mostrando gran interés y fruto de esto la Coral asistió a los Aplecs de Flix y Borjas Blancas. El día 25 de abril de 1971 se celebró una Trobada en nuestra villa participando las Corales de Flix y Solerás conjuntamente con la de Torres.

Durante este período se formó una Coral infantil.

Pila baptismal del Temple Parroquial

Orfeó de Tremp

L'actual Orfeó, que porta el nom de la ciutat de Tremp, no pot presumir d'un historial ni gaire extens ni massa brillant, però sí de sentir-se hereu d'una llarga tradició d'aficionats que, durant gairebé un segle, han mantingut viu el caliu a la música i al cant.

Deixant de banda els diferents cors de caramelles o agrupacions infantils i festives, que s'hagin pogut anar fent i desfent al llarg dels anys, quatre fites importants marquen la pauta d'aquella tradició a que hem fet esment.

L'any 1877 fou fundada la primera societat coral que amb el nom de «La Lira» ensinistrà i dirigí el Dr. Agustí Roure.

El 1906 l'orfeó «Cantaires del Montsec», sota la direcció de M. Antoni Josep Sanuy, donà un pas important amb la incorporació de veus mixtes.

Cap a l'any 1925 el cor de «La Lira», per iniciativa i amb l'empenta del Mestre Pujol, és transformat en orfeó. Sota la direcció d'en Francesc Folguera obté èxits sorollosos que la força de les circumstàncies truncaren en el seu moment òptim.

Després d'un llarg parèntesi l'entusiasme reneix, i el 1967 és fundat l'actual ORFEO DE TREMP amb l'afany de seguir les petjades i emular les gestes dels seus predecessors, si bé, potser perquè els temps són uns altres i les inquietuds diferents, la realitat no hagi respost del tot a la bona voluntat.

Amb tot i això, sota la batuta del mestre Domènec Cardenyas, a més de diversos concerts locals que han estat molt ben acollits, ha fet acte de presència a Bellpuig, Castellserà, Balaguer, Campament Militar, Tàrrega, Ribera de Cardós, Flix i les Borges Blanques.

I ara es disposa a fer-ho a Agramunt. Com hem dit, la voluntat hi és i això és el que compta.

Verge del Socós

Verge del Socós, perfil

Coral Jové Estudiants Lleidatans

En l'actualitat està constituïda principalment per joves estudiants, ja siguin residents en col·legis de la Seu d'Urgell, on el director de la Coral és a l'ensem responsable i animador de l'activitat musical i coral dels mateixos, ja siguin residents en diferents punts de la nostra Regió, on grups de joves, procedents de la Coral Jové, se senten íntimament units i CANTEN. Canten amb l'impuls i la força que posseix la seva joventut que «CANTA PERQUE ESTIMA»...

Així podem constatar amb joia com 25 joves universitaris d'ambdós sexes a Barcelona, 10 a Lleida i 55 a la Seu d'Urgell es reuneixen periòdicament i canten. Hi ha, però, una vinculació molt íntima entre els diferents grups, gràcies als contactes i visites que es realitzen a les trobades d'animació que durant l'any s'organitzen.

ACTIVITATS

Durant aquets 3 anys d'existència ha dut a terme alguns concerts de conjunt i per Centres, animant i emmarcant diferents ambients: Nadal, festivals de joventut, diades de germanor, comiats de fi de curs, etc.

NOSTRE IDEAL

- DESCOBRRIR LA BELLESA DEL CANT...
- ACONSEGUIR UN AUTENTIC ESPERIT DE GERMANOR I DE FE.
- DESCOBRRIR I ESTIMAR LA BELLESA I L'ESPERIT DEL NOSTRE POBLE.

La Coral d'Avui - Agramunt

La Coral comença allà per l'any 1966. Era llavors, rector de la parròquia mossèn Josep Sala (E.P.D.) i per mitjà del mestre Antoni Canosa havia pogut aconseguir un cor de cantaires, que l'acompanyaven durant les funcions litúrgiques més importants de l'any.

En el dia de Pasqua de Resurrecció d'aquest mateix any, i gràcies a les converses que havien tingut el senyor rector i el mestre, es creà la Coral. Ara bé, aquesta no fou presentada al públic oficialment fins l'any següent i en la diada de Pasqua. Durant la celebració de la santa Missa i amb l'assistència dels padrins, els senyors Manuel Mazón i senyora, llavors Batlle de la nostra Vila, es procedí a la benedicció de la senyera.

La Vila d'Agramunt ja tenia una coral amb uns seixanta cantaires aproximadament. Aquests eren de totes les edats i estats. Pel sosteniment de la mateixa, cada cantaire pagava una quota mensual de 10 pessetes, a més hi va haver un grup de cantaires fundadors que entregaren la quantitat de 25 pessetes, perquè la Coral pogués reixir. Per Pasqua i per Nadal es feia un concert i s'acceptava donatiu voluntari. Aquests dos concerts s'han fet tots els anys.

Per Reis es féu un festival meravellós. El Casal Agramuntí estava abarrotat de gent. L'èxit fou rodó i els aplaudiments molts.

De l'ingrés obtingut es compraren els uniformes de les dones.

En un principi, la Coral no tenia nom. Calia cercar-lo. Per això es presentaren noms i de tots s'escollí el que va semblar millor, que fou «LA CORAL D'AVUI». Es constituí una junta formada pel director ANTONI CANOSA, Subdirector JOSEP MARTORELL i President MIQUEL PLA. Hi havia també un tresorer, cinc vocals i un secretari.

Durant tot l'any 1967 la Coral actuà a totes les festes del municipi i en la concentració de l'Aplec de Bon Repós, en el pre-Pirineu.

En el mes de maig de l'any 1968, i sota la direcció del mestre Canosa, participà per primera vegada en el III Aplec de Corals de les Terres Lleidatanes, que es celebrà en la ciutat de Balaguer.

Prengué part també a la concentració que es feu en el Monestir de Montserrat, amb motiu de la Flama de la Llengua Ca-

talana i que era un homenatge al benivolunt mestre Pompeu Fabra.

Dins del municipi s'actuà a Mafet i Puelles.

El 1 de juny de 1969 ens desplaçarem a la veïna ciutat de Tàrraga per assistir al IV Aplec de Corals de les Terres Lleidatanes.

Per aquestes dates es feu també carni de junta.

El mes de juliol anàrem a participar al Vè Certamen de Masas Corales allà a la ciutat de Sagunto. Era un certamen regional de Catalunya, València i Balears. A fi d'obtenir un major nombre de cantaires, es realitzà una campanya publicitària, per mitjà del periòdic «Sió» que deia: «La Coral necessita cantaires». Gràcies a la mateixa s'augmentà el nombre.

A primers de l'any 1970 i per votació, es formà la junta actual essent president ANTONIO CAMATS. Vicepresident IRENE PANADES. Tresorer MIQUEL PLA, Vocals JOSEP M. ROQUE, NEUS SALA, i Secretària NURIA SERA.

Per atendre millor a les nostres despeses, donàrem pressupost a l'ajuntament i tots els anys hem estat ajudats pel mateix.

Al mes de juny també de l'any 1970 assistírem al V Aplec de Corals de les Terres Lleidatanes i de Tarragona, que es celebrà a Flix.

El dia 19 d'aquest mateix mes el mestre Antoni Canosa deixà la Coral. Ell fou el seu fundador i fins aquesta data havia estat entre nosaltres com a director.

Durant el temps d'espera d'un nou director, trobàrem una col·laboració extraordinària, ja com a director i amic, en la persona de l'estimat mossèn Narcís Saladrígues, que sempre ha estat entre nosaltres. Tenim que fer menció a la Missa de la Festa Major, que fou el primer acte que ens dirigí.

Gràcies a l'equip de treball de Lleida i als bons amics que allí hi ha, aconseguirem solventar el problema amb l'ajuda del mossèn Narcís.

I per fi, el dia de Nadal de 1970 el concert ja fou dirigit pel actual director Ramon Casals. Teníem llavors també la col·laboració del senyor Josep Martorell.

A començament de l'any 1971 agafà ja de ferm la batuta el benivolunt director nostre Ramon Casals, que amb tant d'encert dirigeix i fa triomfar la Coral. Per fer una continuïtat de la nostra Coral d'Avui, el mes de febrer de l'any passat es formà la coral infantil anomenada CORAL BON CANT, que tantes satisfaccions ens està donant.

En el mes de juny i baix la direcció de Ramon Casals participàrem al VIè Aplec de Corals de les Terres Lleidatanes, que es celebrà a Les Borges Blanques. A part, hem donat concerts als pobles veïns de Bellver de Cerdanya, Tarroja, Oliana, Mongay i Anglesola.

Hem assistit al VIIIè curs internacional de direcció Coral i pedagogia musical per a infants, que tingué lloc a la ciutat de Lleida, així com també al fi de setmana cantant que es féu a Tàrraga.

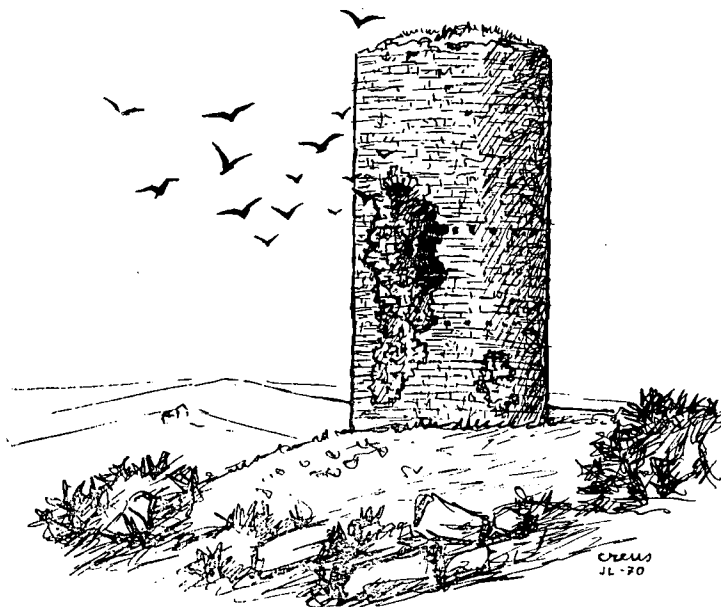
No hem oblidat tampoc als nostres estimats infants de la coral, i amb ells hem anat d'excursió i hem assistit a les seves trobades.

Hem estat incansables i amb tota la bona voluntat hem procurat oferir a la Vila l'alegria d'uns cants corals.

Amb satisfacció podem dir, que contem amb algun soci protector, que voluntariament ens ha ofert la seva col·laboració. Això ens anima i ens esperona a mirar sempre en avant.

Aquest any 1972 l'hem dedicat de ple a la preparació del VIIè Aplec de Corals de les Terres Lleidatanes, que ara estem celebrant en aquest dia 11 de juny de 1972. Que éll sigui una fita molt important per la nostra estimada Vila.

Amics: hem resumit breument els sis anys de vida que té la nostra Coral d'Avui. Ara ja la coneixeu una mica més, per tant debeu estimar-la més. Així tots junts direm: «AGRAMUNT CANTA I ESTIMA».

Pillar d'Almenara

LA CORAL D'AVUI

¡¡AGRAMUNT... CANTA I ESTIMA!!

Impremta i Llibreria G. VICENS, Guimerà, 15 - Agramunt Juny 1972